

Αριστερή Ανασύνθεση

Πολιτικός και οργανωτικός απολογισμός 2003-2015

Όπως ψηφίστηκε από την Ε΄ Συνδιάσκεψη, 18-20 Δεκέμβρη 2015

1. Η επιλογή της διαμόρφωσης της νέας οργάνωσης ήταν μια τολμηρή απόφαση των δύο συλλογικοτήτων που τη συναποτέλεσαν, των Αριστερών Συσπειρώσεων και της Αριστερής Κίνησης. Σηματοδοτούσε τη διάθεση να προχωρήσουν, πατώντας πάνω σε ένα κεκτημένο γραμμής μαζών, εμμονής στην αναζήτηση του σύγχρονου επαναστατικού δρόμου, μετωπικής και ενωτικής λογικής, και κοινής αγωνιστικής εμπειρίας, σε μια ποιοτική τομή ως προς την ικανότητά τους να συμβάλουν στη διαμόρφωση της αναγκαίας ριζοσπαστικής Αριστεράς που θα συναντιόταν με ευρύτερες δυναμικές χρωματίζοντας το ευρύτερο τοπίο της Αριστεράς. Η δημιουργία της Αριστερής Ανασύνθεσης προσπάθησε να απαντήσει σε μια σειρά από αναγκαιότητες:

- την διαμόρφωση μιας οργάνωσης που να αναφέρεται στη γραμμή μαζών, στην κομμουνιστική προοπτική και την ενότητα / ανασύνθεση της ριζοσπαστικής Αριστεράς

- την προσπάθεια να επικοινωνήσουμε / εκφράσουμε ένα νέο ριζοσπαστισμό που ερχόταν στο προσκήνιο κύρια γύρω από το αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα, αλλά έμφαση σε ένα μεγαλύτερο βάθος ριζοσπαστισμού

- την ανάγκη να απαντηθεί η τάση που ήδη υπήρχε – και η οποία είχε αποδιαιθρώσει προηγούμενα ενωτικά εγχειρήματα – από τμήματα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς προς μια «παναριστερή λογική» όπως εκφραζόταν μέσα από διεργασίες όπως το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ.

Η βασική σκέψη ήταν να στηριχτούμε στα πετυχημένα ενωτικά εγχειρήματα όπως ήταν τα ΕΑΑΚ ή ορισμένα ενωτικά εγχειρήματα στους εργαζομένους ή το πετυχημένο εγχείρημα της Πρωτοβουλίας Αγώνα για μια διαδικασία

ανασύνθεσης που να μην πατάει απλώς πάνω σε λογικές ενότητας των επαναστατικών δυνάμεων με ιστορικούς όρους.

Η κατεύθυνση αυτή στηριζόταν είναι αλήθεια σε μια παραδοχή ότι στο βραχύ χρόνο δεν θα έσπαζε το κοινωνικό μπλοκ του εκσυγχρονισμού αλλά ότι υπήρχαν περιθώρια διαμόρφωσης κοινωνικών σχέσεων εκπροσώπησης με κρίσιμα κοινωνικά κομμάτια (π.χ. τμήματα της εργαζόμενης μισθωτής διανοήσης, συχνά επισφαλή, συνδικαλισμένα τμήματα στο δημόσιο και τις ΔΕΚΟ κ.λπ., φυσικά τη νεολαία).

2. Προφανώς και η κλίμακα της νέας οργάνωση παρέμενε σχετικά μικρή αλλά είναι σαφές ότι η ενωτική διαδικασία επέτρεψε μια σημαντική αναβάθμιση των δυνατοτήτων παρέμβασης. Όμως, η κάπως βιαστική διαδικασία ενοποίησης σήμαινε ότι η συζήτηση περιορίστηκε ανάμεσα στις δύο οργανώσεις και δεν μπορέσαμε να εμπλέξουμε ένα ευρύτερο πολιτικό δυναμικό. Παράλληλα, εξακολουθούσαν να υπάρχουν προβλήματα: Αποστάσεις ως προς την πολιτική κουλτούρα και τους κώδικες επικοινωνίας. Μια ντε φάκτο ομοσπονδιακή λειτουργία που για ένα διάστημα σήμαινε ότι η πολιτική διαδικασία κάποιες φορές κινιόταν και μέσα από την αναζήτηση ισορροπιών ανάμεσα στα συστατικά ρεύματα. Αντιφατικές προσεγγίσεις ως προς το πώς βλέπαμε κρίσιμα ερωτήματα όπως οι κεντρικές πολιτικές μας παρεμβάσεις και ιδίως το θέμα της συμμετοχής στις εκλογές. Ωστόσο, δεν μπορούμε να παραβλέψουμε ότι εξαρχής η νέα οργάνωση, ήδη από τη διαδικασία της συγκρότησής της είχε καθοριστική συμβολή σε μεγάλες και κρίσιμες πρωτοβουλίες, έφερνε μια διαφορετική δυναμική στο χώρο της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Ας μην ξεχνάμε την καθοριστική συμβολή που είχαμε στην παρέμβαση και φυσιογνωμία της Πρωτοβουλίας Αγώνα Θεσσαλονίκη 2003 ή το πώς μπορέσαμε να διαμορφώσουμε διαφορετικό συσχετισμό και στα ΕΑΑΚ και στα σχήματα εργαζομένων.

3. Παρ' όλα αυτά στην πορεία και μέσα από τη διαδρομή προς την Γ' Συνδιάσκεψη μπορέσαμε να αποκτήσουμε στοιχεία μιας πιο σαφούς ανάγνωσης της συγκυρίας και να μπορέσουμε να δούμε μια σειρά από μάχιμες πρωτοβουλίες. Στην πραγματικότητα η Γ' Συνδιάσκεψη του 2005 ήταν αυτή που όντως αποτύπωσε την κοινή ταυτότητα μιας ενιαίας

οργάνωσης. Αυτό φάνηκε και στον τρόπο που πήραμε ορθές πρωτοβουλίες για τις αυτοδιοικητικές εκλογές του 2006 αλλά και στην επιλογή να διεκδικήσουμε άνοιγμα της συζήτησης σε ευρύτερο φάσμα δυνάμεων, όπως φάνηκε και στη διαδρομή που οδήγησε στην ENANTIA. Φάνηκε ακόμη και στον τρόπο που μέσα από προσπάθειες όπως αυτή για μια πρωτοβουλία ενάντια στη λιτότητα προσπαθήσαμε να ανοιχτούμε σε ένα ευρύτερο δυναμικό και να αναβαθμίσουμε την πολιτική μας παρέμβαση. Σημαντικά ήταν σε εκείνη την περίοδο και τα βήματα που αρχίσαμε να κάνουμε σε διάφορα επίπεδα. Στην επέκταση των συνδικαλιστικών πρακτικών σε χώρους δουλειάς, στη αναβάθμιση της συμμετοχής σε τοπικά σχήματα, στην αναβάθμιση της εκδοτικής δουλειάς μέσα από το Εκτός Γραμμής, στη λειτουργία της Λέσχης από το 2007 και μετά, στα κάμπινγκ, σε πρωτοβουλίες όπως οι εκδηλώσεις με τον Τζέιμς Πέτρας ή για το Μάη του 1968. Στο ίδιο πλαίσιο και η ορθή επιλογή για τη συμμετοχή στο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στην Αθήνα το 2006.

4. Καθοριστική τομή σε αυτή την περίοδο ήταν η αποφασιστική μας συμμετοχή στο μεγάλο φοιτητικό ξεσηκωμό του 2006-7. Πατώντας πάνω σε μια επεξεργασμένη γραμμή για την παραγωγικοποίηση της Ανώτατης Εκπαίδευσης, γραμμή μαζών, υπεράσπιση των συλλόγων, αποφυγή του φετιχισμού της «σύγκρουσης», σαφής οριοθέτηση απέναντι σε λανθασμένες γραμμές. Αυτό επέτρεψε και μια σημαντική οργανωτική ανάπτυξη σε πανελλαδική κλίμακα και μια αλλαγή οργανωτικής κλίμακας, κάτι που φάνηκε και στους πολιτικούς και οργανωτικούς όρους της μάχης των εκλογών του 2007. Πάνω από όλα αποκτήσαμε τότε μια ιδιαίτερα κρίσιμη γενιά στελεχών και αγωνιστών, που εκπροσωπούσαν όχι απλώς ένα μεγάλο κίνημα αλλά και την πρώτη μετά από καιρό «φοιτητική γενιά» η οποία σφραγιζόταν από ένα στοιχείο πολιτικού ριζοσπαστισμού και μια πολύ μεγαλύτερη σε σχέση με το παρελθόν στροφή, πολιτικά αλλά και αξιακά, πολιτισμικά προς την Αριστερά. Δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι το κίνημα του 2006-7 και με την έκτασή του και με το βάθος του αποτέλεσε ιστορικών διαστάσεων καμπή στο νεολαϊστικό κίνημα κι τροφοδότησε δυναμικές πολιτικές και κοινωνικές σε μεγάλο βάθος χρόνου. Την ίδια στιγμή, όμως, πρέπει να πούμε ότι έπρεπε με το τέλος του κινήματος να υπάρξει μεγαλύτερη αποφασιστικότητα στην πολιτική

κεφαλαιοποίηση και σε πρωτοβουλίες για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού συνδικαλισμού.

5. Την ίδια στιγμή είναι γεγονός ότι συνολικά η αντικαπιταλιστική Αριστερά δεν κατόρθωσε να μπει πιο επιθετικά σε ευρύτερα κομμάτια που ριζοσπαστικοποιούνταν, ενώ η ατολμία στην ανάληψη ενωτικών πρωτοβουλιών, με αποκορύφωμα την καταστροφική άρνηση των σ. του NAP για το κοινό κατέβασμα στις εκλογές του 2007 στην πραγματικότητα δεν δημιούργησε μόνο ένα κεκτημένο αριστερισμού, τις επιπτώσεις του οποίου ακόμη και σήμερα βλέπουμε, αλλά και επέτρεψε σε ένα σημαντικό τμήμα ριζοσπαστικών τάσεων και δυναμικού να στραφεί προς το ΣΥΡΙΖΑ. Εμείς από τη μεριά μας ορθά επιλέξαμε να κινηθούμε μέσα από μια σημαντική κεντρική πρωτοβουλία, μέσα από την Πρωτοβουλία για την Ενότητα της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Ορθά και τολμηρά επιλέξαμε να απευθυνθούμε και σε άλλες τάσεις όπως το ΣΕΚ και να δείξουμε ότι μπορούσαμε να έχουμε μια διεύρυνση του εύρους των δυνάμεων που αναφέρονταν στην αντικαπιταλιστική Αριστερά σε μια περίοδο που άλλες τάσεις μαζικά δορυφόριζαν προς το ΣΥΡΙΖΑ (ΚΟΕ, ΔΕΑ, «Δίκτυο», τμήματα προερχόμενα από την ΟΚΔΕ, ανένταχτοι αγωνιστές). Ορθά επίσης τολμήσαμε να στηρίξουμε μαζικά την πρωτόγνωρη διαδικασία των αντικαπιταλιστικών συνελεύσεων, μια μεγάλη δημοκρατική εμπειρία συζήτησης. Στη βάση αυτής της επιλογής και στη βάση αυτής της διαδικασίας και εντός αυτών των ορίων η επιλογή να κατέβουμε ως ENANTIA ήταν ορθή και στην πραγματικότητα έπαιξε και ρόλο καταλύτη για μεταγενέστερες ενωτικές διεργασίες. Προφανώς και ήταν ένα κατέβασμα χωρίς μεγάλη γείωση αλλά ωστόσο ήταν μια σημαντική πολιτική εμπειρία ως προς τη δική μας συγκρότηση και ως προς την αναμέτρησή μας με μεγάλες πολιτικές μάχες. Ωστόσο, συνολικά ήταν μια περίοδος και υποχώρησης της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Δεν είναι τυχαίο ότι ήταν την επαύριο των εκλογών του 2007 και πάνω στο πρώτο δημοσκοπικό ξεπέταγμα του ΣΥΡΙΖΑ που εμφανίστηκε στο εσωτερικό μας και με σχετικά έντονους όρους η λογική ότι δεν μπορεί να προχωρήσει το σχέδιο της ανασύνθεσης της ριζοσπαστικής Αριστεράς ως αυτοτελούς τρίτου πόλου και αυτό που χρειαζόμαστε είναι ουσιαστικά μια λογική σαν κι αυτή του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό με τη σειρά του ανέδειξε μια πιο μόνιμη αντίφαση της APAN

δηλ. το διαρκή κίνδυνο η προσπάθεια αποφυγής του σεχταρισμού και η αντίληψη ότι δεν μας αρκεί απλώς η ανασύνθεση του ιστορικού χώρου της επαναστατικής Αριστεράς αλλά η ανασύνθεση μιας σύγχρονης κομμουνιστικής Αριστεράς, να μας οδηγεί στην ταλάντευση προς εκδοχές και πρακτικές τύπου ΣΥΡΙΖΑ. Την ίδια στιγμή παρά τα βήματα που είχαν γίνει για τη διαμόρφωση μιας κοινής και πρωτότυπης πολιτικής κουλτούρας που να είναι ειδικά της ΑΡΑΝ και να μην είναι απλώς το άθροισμα της προηγούμενης κατάστασης, εξακολούθησαν να υπάρχουν αποστάσεις και διαφορές κουλτούρας, που πήραν, εκτός όλων των άλλων και τη μορφή μιας έντασης ανάμεσα στην προσπάθεια αναβάθμισης της κεντρικής πολιτικής παρουσίας και συγκρότησης και μια λογική περισσότερο επικεντρωμένη στην κοινωνική παρέμβαση.

6. Όταν ήρθε η έκρηξη του 2008 η οργάνωση είχε μεν ένα γενικά ορθό προσανατολισμό προς την ανάγκη ενωτικών μαζικών πρακτικών αλλά όπως και η υπόλοιπη ριζοσπαστική Αριστερά δεν ήμασταν προετοιμασμένοι για την κλίμακα και την ένταση που μπορούσαν να πάρουν τέτοιες μεγάλες κοινωνικές. Είδαμε τη δυνατότητα που αναδείκνυε η τεράστια κοινωνική σύγκρουση για να είναι καταλύτης για την ενότητα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, σχηματικά τη διαδικασία που οδήγησε στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ωστόσο δεν μπορέσαμε να εμβαθύνουμε όσο έπρεπε στα ερωτήματα που άνοιγε μια δύναμη νέα εποχή των εξεγέρσεων παρά μόνο σε τελείως «στοιχειακό» επίπεδο, π.χ. μέσα από την επανοικειοποίηση της έννοιας της δημοκρατικής επανάστασης. Στην πραγματικότητα εκείνη την περίοδο ήταν που έπρεπε πολύ πιο τολμηρά να δούμε το άνοιγμα περισσότερο στρατηγικών συζητήσεων και να καταλάβουμε και τη δυναμική της κρίσης που ερχόταν και των μεγάλων κοινωνικών και πολιτικών εκρήξεων που κυοφορούνταν.

7. Η ίδια η διαδικασία συγκρότησης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, και η οποία απορρόφησε ένα μεγάλο μέρος από τις δυνάμεις μας, είχε όλα τα θετικά στοιχεία της διαμόρφωσης για πρώτη φορά μιας ενωτικής μετωπικής έκφρασης της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και τη συγκρότηση ενός περισσότερο αναγνωρίσιμου σημείου αναφοράς, τροφοδοτημένο μάλιστα από τη δυναμική του κινήματος. εντούτοις άφηνε αρκετά σημεία ανοιχτά. Ούτε ιδιαίτερα

επεξεργασμένο μεταβατικό πρόγραμμα είχε, ούτε εκείνο το είδος απεύθυνσης που θα εξασφάλιζε μια μεγαλύτερη επικοινωνία με έναν υπαρκτό νέο ριζοσπαστισμό. Αυτό φάνηκε και στον προεκλογικό τόνο στις εκλογές του 2009 με την υπερβολική έμφαση σε γενικόλογα αντικαπιταλιστική συνθήματα, τον ψυχαναγκασμό να μην μας ξεφύγει κάτι (ποιος θυμάται τις βυζαντινολογίες για το ίδιο το όνομα ΑΝΤΑΡΣΥΑ;) την ίδια στιγμή που ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν σε μια αντιφατική κατάσταση και υπήρχαν περιθώρια για απεύθυνση σε ένα ευρύτερο δυναμικό. Σε όλη αυτή την περίοδο η οργάνωση είχε μια σημαντική συνεισφορά και συνέβαλε στο πώς μπορέσαμε να φτάσουμε στη διαμόρφωση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ωστόσο, αυτό σήμαινε και υποχωρήσεις σε ζητήματα φυσιογνωμίας που είχαν αργότερα κόστος, κύρια σε σχέση με τη γραμμή μαζών.

8. Η περίοδος της οικονομικής κρίσης αποτέλεσε μια πολύ μεγάλη πρόκληση για την οργάνωση, καθώς φάνηκε ότι μπαίναμε σε μια νέα ιστορική περίοδο. Ως προς τη γενική γραμμή τη σημασία και το βάθος της κρίσης, τον τρόπο που αποτελούσε μια βαθύτερη και συνολικότερη κρίση ενός ολόκληρου καθεστώτος συσσώρευσης μπορέσαμε να έχουμε έναν κατά βάση ορθό προσανατολισμό. Επιπλέον, όταν φάνηκε ότι μπορούσε να υπάρχει ένα συνεκτικό πλαίσιο αιτημάτων και στόχων που να απαντά στον πυρήνα της κρίσης, γύρω από την διαγραφή του χρέους, την έξοδο από ευρώ και ΕΕ, τις εθνικοποιήσεις, την αναδιανομή εισοδήματος προς όφελος των εργαζομένων, αμέσως επιμείναμε στη συγκεκριμένη προβολή του και στην παράλληλη πολεμική απέναντι σε λογικές που έτειναν περισσότερο προς έναν γενικόλογο αντικαπιταλισμό.

9. Η συνδιάσκεψη της ΑΡΑΝ το Μάιο του 2010 αποτέλεσε μια σημαντική τομή. Αποκρυστάλλωσε την ανάγνωση της κρίσης, της σημασίας και της ανάγκη για απάντηση σε αυτό που οριζόταν τότε ως τα πρώτα μνημόνια. Προσανατόλισε προς την κεντρικότητα του μεταβατικού προγράμματος. Μέσα από το σχήμα της πάλης για το πλατύ κοινωνικό μέτωπο και το αναγκαίο αριστερό μέτωπο σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, μπόρεσε να εντοπίσει και την ανάγκη γραμμής μαζών και την ανάγκη για ένα μέτωπο των δυνάμεων που αναφέρονται στην ρήξη με χρέος, ευρώ και ΕΕ ευρύτερο της

αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Σε ό,τι αφορά την ίδια την APAN η απόφαση για μετατροπή σε οργάνωση, στην πραγματικότητα, δεν συνοδεύτηκε με την προσπάθεια για ανάλογους θεσμούς και μορφές συγκρότησης, πέραν της γενικής αναφοράς στην ανάγκη να φτιάξουμε τις οργανώσεις πόλης, ένα βήμα που και αυτό τελικά υλοποιήθηκε στην πλήρη του μορφή αργότερα. Παράλληλα, από το σημείο εκείνο και μετά και παρά τα βήματα που έγιναν με τις ολομέλειες του Τομέα Εργαζομένων, στην πραγματικότητα είχαμε μια σταδιακή υποχώρηση της τομεακής δουλειάς, αποτέλεσμα και των αλλαγών που από εκείνο το σημείο και μετά άρχισαν να διαμορφώνονται με γοργούς ρυθμούς και στους χώρους δουλειάς. Ως αποτέλεσμα δεν μπορέσαμε να έγκαιρα να απαντήσουμε στο σοκ που θα προκαλούσε η εκτίναξη της ανεργίας και η ανακοπή της δυνατότητας μιας ολόκληρης δικής μας γενιάς να αποκτήσει πεδίο εργασίας και συνδικαλιστικής δράσης. Πέραν αυτού η συνδιάσκεψη δεν μπόρεσε να προτείνει και ένα οργανωτικό πλαίσιο που να αναλογεί στη νέα κατάσταση. Η διατήρηση του ομοσπονδιακού χαρακτήρα με την παρουσία όλων των πυρήνων, η απουσία θεσμών του ΚΣΟ, παρά την τελετουργική επανάληψή της επίκλησης της ανάγκης τους, η σταδιακή μετατροπή του ΚΣΟ σε ένα όργανο που συνεδριάζει όλο και πιο αραιά διαμορφώνοντας ντε φάκτο έναν υδροκεφαλισμού του πανελλαδικού γραφείου, όλα αυτά δεν είχαν μόνο οργανωτικά αποτελέσματα αλλά και πολιτικά: αποπτόχευαν τη συνολική παρουσία της οργάνωσης, το θεωρητικό της λόγο, την ικανότητά της να παίρνει πρωτοβουλίες και να παρεμβαίνει σε κρίσιμα μέτωπα. Στην πραγματικότητα τα ελλείμματα της Δ' συνδιάσκεψης ως προς την οργανωτική συγκρότηση, συνέβαλαν σε μεγάλο βαθμό στα κενά και τα ελλείμματα της μετέπειτα πορείας μας και τη διαμόρφωση του «συμπτώματος APAN».

10. Ως προς τις πολιτικές κατευθύνσεις την επαύριον της Συνδιάσκεψης αρχίσαμε να γινόμαστε περισσότερο τολμηροί στις πολιτικές μας πρωτοβουλίες, ιδίως εκείνες με μετωπικό χνάρι. Αντιληφθήκαμε τη μεγάλη σημασία που είχε η Πρωτοβουλία Οικονομολόγων ως σημείο αναφοράς για την άρθρωση του μεταβατικού προγράμματος. Μπήκαμε στο Αριστερό Βήμα αντιλαμβανόμενοι ότι μπορούσε να είναι ένα πεδίο συνάντησης διαφορετικών ρευμάτων της Αριστεράς, παρά τα ελλείμματα που είχε το αρχικό του πλαίσιο

και παρά τις πολεμικές που είχαν υπάρξει από διάφορες πλευρές. Στηρίξαμε σημαντικές πρωτοβουλίες όπως το Διεθνές συνέδριο του Αριστερού Βήματος ή αργότερα η Πρωτοβουλία για τη συγκρότηση Επιτροπής Λογιστικού Ελέγχου του Χρέους. Συνολικά, δείξαμε ότι αντιλαμβανόμαστε ότι το θέμα του χρέους σε συνδυασμό με το θέμα του ευρώ διαμόρφωνε νέα πεδία σύγκλισης ανάμεσα σε διαφορετικά ρεύματα της Αριστεράς αλλά και νέες διαιρέσεις. Ωστόσο, πέραν της δικής μας γενικής ζύμωσης και προβολής και αρθρογραφίας σε τέτοιες κατευθύνσεις, δεν μπορέσαμε να το ανοίξουμε στην κλίμακα και την δυναμική που ήταν αναγκαία, ούτε και μπορέσαμε να μετακινήσουμε το σύνολο της ANΤΑΡΣΥΑ σε μια τέτοια κατεύθυνση. Στις αυτοδιοικητικές εκλογές του 2010 κινηθήκαμε μαζικά και αποφασιστικά, αλλά θα έπρεπε, δεδομένης και της ανοιχτής τότε κρίσης του ΣΥΡΙΖΑ, στην πραγματικότητα ήμασταν άτολμοι ως προς τις πρωτοβουλίες που θα μπορούσαμε να πάρουμε. Την ίδια στιγμή η αναμέτρηση με τα γεγονότα της Πάτρας και την πρωτοφανή τραμπουκική επίθεση που δεχθήκαμε μας πήγε πίσω ειδικά πάνω στις εκλογές ως προς την κλίμακα της εμπλοκής μας και την ικανότητά μας να πιέσουμε ως προς την πολιτική κατεύθυνση. Ωστόσο, ήταν μια σημαντική πολιτική μάχη στην οποία μπορέσαμε να έχουμε σημαντικά εκλογικά αποτελέσματα.

11. Η εξέλιξη της κρίσης ανέβασε και τις προκλήσεις για εμάς. Ωστόσο, πρέπει να παραδεχτούμε ότι ιδίως σε εκείνη την κρίσιμη περίοδο 2010-11 όταν εκφράστηκε ανοιχτή κρίση στο ΣΥΡΙΖΑ, αποτυπωνόταν ευρύτατο ενδιαφέρον γύρω από το μεταβατικό πρόγραμμα, καταγράφονταν ευρύτερες αριστερές αναζητήσεις, δεν ήμασταν ούτε τολμηροί, ούτε αποφασιστικοί ως προς την ανάγκη να υπάρξει η ευρύτερη δυνατή συμπόρευση των δυνάμεων που ήταν με τη διαγραφή του χρέους και την έξοδο από το ευρώ. Αυτό ήταν ένα σοβαρό πρόβλημα γιατί στην πορεία προς το κίνημα των πλατειών αλλά και συνολικά την κλιμάκωση των εξεγερσιακών τάσεων από την αρχή του 2011 και μετά, με συμβολική αφητηρία για την Ελλάδα την Κερατέα, εμείς δεν συμβάλαμε στην ανάγκη για νέα πολιτικά σχήματα που να μπορούν να λειτουργούν ως σημεία συνάντησης και πολιτικοποίησης του αναδυόμενου νέου ριζοσπαστισμού και ταυτόχρονα ως πεδία σύγκλισης πολιτικών δυνάμεων με κοινή προγραμματική τοποθέτηση. Παρότι δηλ. ορθά

προβάλλαμε το σύνθημα για τη νέα εποχή των εξεγέρσεων στην πραγματικότητα δεν κάναμε βήματα για την Αριστερά που θα αναλογούσε.

12. Την ίδια περίοδο αρχίσαμε να βλέπουμε και πιο διαλεκτικά και το θέμα της εξουσίας και της ηγεμονία κύρια μέσα από το πώς αρχίσαμε να συζητάμε και το θέμα της κυβέρνησης. Ωστόσο, και σε αυτό το σημείο είχαμε μια αντιφατική κατεύθυνση. Είχαμε ένα προχώρημα σε θεωρητικό επίπεδο, κύρια σε σχέση μια προσπάθεια να αναμετρηθούμε με το ερώτημα της εξουσίας και της ηγεμονίας. Όμως, σε επίπεδο βάσης της οργάνωσης αυτή η κουβέντα δεν άνοιξε ποτέ στο πλήρες θεωρητικό της εύρος ούτε και στη διαλεκτική της σχέση με μια σύγχρονη επαναστατική στρατηγική. Ακόμη και τα προχωρήματα που μπορεί να γίνονταν, π.χ. στο περιοδικό και τα αφιερώματά του, δεν μετασχηματίζονταν πάντα σε κλίμα της οργάνωσης. Αποτέλεσμα ήταν για αρκετούς συντρόφους το ζήτημα να αντιμετωπίζεται ως απλώς μια καλύτερη και προοδευτικότερη εκδοχή διακυβέρνησης και όχι ως μια διαδικασία τομών και μετασχηματισμών. Σε αυτό το φόντο στην πραγματικότητα πέραν της γενικής επίκλησης της ανάγκης μετωπικής πολιτικής σε εκείνη την περίοδο δεν μπορέσαμε να βάλουμε με τον επιτακτικό τρόπο που χρειαζόταν την ανάγκη νέων σχημάτων και μετώπων, παρότι το θέσαμε ως πρόκληση μιλώντας και απευθυνόμενοι και δημόσια σε αντιφατικά εγχειρήματα όπως το τότε ΜΑΑ.

13. Η ταλάντευση αυτή ως προς το να στοχαστούμε νέα σχήματα άφησε το χνάρι της και στο πώς αντιμετωπίσαμε το κίνημα των Πλατειών. Δεν υπάρχει ότι από όλες τις οργανώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ κατεξοχήν πήραμε μια ορθή επιλογή, εφόσον και στρατευτήκαμε και πανελλαδικά σε αυτό, σεβαστήκαμε την ιδιαίτερη εκδοχή δημοκρατίας που απαιτούσε αλλά και προσπαθήσαμε συντονισμένα να βάλουμε και στοιχεία πολιτικοποίησης. Όμως, παρά την ηρωική παρουσία συχνά των συντρόφων σε αυτή τη μεγάλη μάχη, δεν καταφέραμε να στοχαστούμε πολιτικά το μέγεθος του ρήγματος που αυτό το κίνημα έβγαζε. Αυτό αποτυπώθηκε στο ότι ούτε και εμείς σκεφτήκαμε ότι στην πραγματικότητα το κίνημα αυτό έβαζε για τη ριζοσπαστική Αριστερά την πρόκληση του «Κόμματος των Πλατειών» και μιας «καταστατικής πολιτικής διαδικασίας» για να συναντηθούν οι κοινωνικές δυναμικές με τις πολιτικές

αναζητήσεις. Στην πραγματικότητα τότε χάθηκε η δυνατότητα για μια έγκαιρη προσπάθεια να συναντηθούν πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις που θα διαμόρφωναν άλλο τοπίο στην πολιτική και κοινωνική εκπροσώπηση και συγκρότηση μιας τεράστιας κοινωνικής δυναμικής. Είναι αλήθεια ότι έγιναν προσπάθειες για να υπάρξει μια πολιτική σύγκλιση (π.χ. η προσπάθεια για κοινό πλαίσιο ανάμεσα σε ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΜΑΑ και Αριστερό Ρεύμα) όμως δεν κάλυπταν όλη την απαίτηση για μια πολιτική τομή. Την ίδια στιγμή που εντελώς τυχάρπαστες προτάσεις όπως αυτή του ΕΠΑΜ μπορούσαν στο βραχύ χρόνο να συσπειρώνουν ένα κρίσιμο δυναμικό. Αυτό αποτυπώθηκε και στην πρώτη συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ όπου παρά την καλή καταγραφή που είχαμε και την επιτυχία να κατοχυρώσουμε την εκλογή των οργάνων, δεν μπορέσαμε να αντιστρέψουμε μια τάση συντηρητική που άφηνε το χρόνο να περνά χωρίς ανοιχτές και τολμηρές μετωπικές πολιτικές πρωτοβουλίες. Πάνω από όλα μπορούμε να πούμε ότι εκείνη την περίοδο η δική μας Αριστερά σε όλες τις παραλλαγές έδειξε ότι δεν μπορεί πραγματικά να διδαχτεί από μεγάλες κινήσεις μαζών, να μάθει και να αλλάξει. Αυτή είναι μια ενεργή αντίφαση που παραμένει ακόμη σε ισχύ.

14. Ταυτόχρονα, την ίδια περίοδο συνεχίσαμε να μην αντιλαμβανόμαστε ότι μέναμε όλο και πιο πίσω στην τομεακή δουλειά, υποτιμούσαμε τις επιπτώσεις της κρίσης και την ανάγκη πρωτότυπων απαντήσεων και παράλληλα δεν βλέπαμε ότι στην νεολαία δεν θα μπορούσαμε να πάμε πολύ μακριά με τα πολιτικά καύσιμα του 2006-7 και ότι χρειαζόταν νέος προσανατολισμός και μεγαλύτερη εμβάθυνση, χωρίς να υποτιμάμε την καθοριστική συμβολή και των δικών μας συντρόφων στο ΦΚ του 2011 αλλά και στη μάχη ενάντια στα Συμβούλια Ιδρύματος. Αντίστοιχα, παρότι είχαμε μια σημαντική οργανωτική ανάπτυξη, συμπεριλαμβανομένης και της ένταξης συντρόφων που αποδεσμεύονταν από τις κρίσεις της ΑΡΑΣ εντούτοις δεν προσπαθήσαμε να ανανεώσουμε τον τρόπο δουλειάς και συγκρότησης και το καθοδηγητικό στυλ στη νεολαία, διαμορφώνοντας μιας κρισιακή συνθήκη τις επιπτώσεις της οποίας τις είδαμε σε ένα επόμενο διάστημα. Ειδικά για τα προβλήματα της νεολαίας είναι γεγονός το πανελλαδικό γραφείο δεν έδωσε τη σωστή βαρύτητα σε συντρόφους από τη νεολαία που προειδοποιούσαν για την προβληματική κατάσταση. Συνολικά, ήταν περίοδος όπου η καθοδήγηση της

οργάνωσης δεν επέδειξε τη δέουσα προσοχή σε ελλείμματα και αντιφάσεις που αργότερα θα υπονόμευαν την πολιτική μας παρέμβαση. Ούτε προσπαθήσαμε έγκαιρα να δούμε ποιες αλλαγές λαμβάνουν χώρα στην Ανώτατη Εκπαίδευση, την ιδιαίτερη χροιά της μεταρρύθμισης Διαμαντοπούλου και Αρβανιτόπουλου. Αυτό δεν αναιρεί την αυταπάτηση με την οποία τα μέλη μας στρατεύτηκαν στην υπόθεση της μάχης ενάντια στο Νόμο Διαμαντοπούλου αλλά την αδυναμία να δούμε πώς η κρίση άλλαζε τον κοινωνικό χάρτη της νεολαίας, διαμόρφωνε νέες αντιθέσεις αλλά και νέες διαιρέσεις και απαιτούσε νέες συλλογικές πρακτικές με βάση τη γειτονιά, το ζήτημα της ανεργίας, την ανάγκη απάντησης στις διαλυτικές επιπτώσεις της κρίσης. Αντίστοιχα στον Τομέα Εργαζομένων δεν επεξεργαστήκαμε έγκαιρα ένα σχέδιο για το πώς όχι μόνο παρεμβαίνουμε στις νέες συνθήκες αλλά και μπορούμε να διατηρούμε τη συλλογική αναφορά ενός διαρκώς αυξανόμενου δυναμικού που συναντούσε συνθήκη ακραίας επισφάλειας και παρατεταμένης ανεργίας αδυνατώντας να βάλει σε κίνηση τις μεγάλες πολιτικές και κοινωνικές δεξιότητές του.

15. Σε αυτό το φόντο μπήκαμε στην πορεία προς τις εκλογές του 2012 χωρίς να μπορούμε ούτε και εμείς να εκτιμήσουμε το βάθος της κρίσης εκπροσώπησης και τις εκρηκτικές δυναμικές που αναπτύσσονταν. Παρότι είχαμε αντιληφθεί ήδη από το πραξικόπημα Παπαδήμου - για τη μη μαζική απάντηση στο οποίο με όρους μαζικού κινήματος είχαμε και εμείς ευθύνη - ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος από την πολιτική αλλαγή για να ανατραπούν τα μέτρα, μέσα σε μια μετα-δημοκρατική συνθήκη, εντούτοις δεν κινηθήκαμε πιο τολμηρά στην αναμέτρηση με το ερώτημα της εξουσίας και της ηγεμονίας. Αντίστοιχα άτολμοι φανήκαμε και στη μετωπική πολιτική καθώς δεν παλέψαμε όσο έπρεπε ανοιχτά και δημόσια για κοινό κατέβασμα με το ΜΑΑ σε πείσμα των ταλαντεύσεων τότε του ΝΑΡ. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα η αντικαπιταλιστική Αριστερά παρότι μπήκε με σχετικά καλούς όρους στην εκλογική μάχη και έχοντας για πρώτη φορά μια αναγνωρίσιμη παρέμβαση να μην μπορεί να αντέξει την εκλογική πίεση από το ΣΥΡΙΖΑ. Προφανώς και αυτό δεν ήταν αποτέλεσμα μόνο της ταλάντευσης ως προς τη μετωπική πολιτική. Αυτό ήταν απλώς το σύμπτωμα. Το πιο βασικό είναι ότι για πρώτη φορά διαπιστώσαμε σε τέτοια κλίμακα πόσο πραγματικά είναι τα όρια της

Αριστεράς της αντίστασης και της ιδεολογικής μόνο υπεράσπισης της σοσιαλιστικής προοπτικής. Σε μια περίοδο όπου για πρώτη φορά μετά την «κρίση των δικτατοριών, σε σχηματισμό της Δυτικής Ευρώπης, ο λαϊκός παράγοντας κατάφερε να διαμορφώσει με την παρέμβασή του, και σε συνδυασμό με τον καταλύτη της οικονομικής κρίσης, συνθήκη βαθιάς πολιτικής κρίσης, με στοιχεία κρίσης ηγεμονίας, δεν ήταν η ριζοσπαστική Αριστερά αυτή που έθεσε θέμα εξουσίας, αλλά η ρεφορμιστική. Αυτό σημαίνει ότι δεν μπόρεσε η ριζοσπαστική Αριστερά να προτείνει διέξοδο από τη δική της, τη χειραφετητική σκοπιά, σε μια κοινωνία που καταλάβαινε ότι χωρίς τομή στο πολιτικό επίπεδο δεν μπορούσε να ανακοπεί η καταστροφική πολιτική των μνημονίων. Ενώ η αντικαπιταλιστική Αριστερά έθεσε έγκαιρα το αναγκαίο μεταβατικό πρόγραμμα, στην πραγματικότητα, δεν έθεσε ταυτόχρονα και τους όρους για να μπορεί αυτό να είναι εφαρμόσιμο. Ως αποτέλεσμα είδε ένα σημαντικό μέρος του δικού της ακροατηρίου, του δυναμικού με το οποίο είχε δώσει πολλές και μεγάλες μάχες να στρέφεται προς μια ρεφορμιστική εκλογική λύση. Δείχνει αυτό την καθοριστική σημασία που έχει η ορθή γραμμή και η έγκαιρη ικανότητα να τίθενται τα πραγματικά ερωτήματα. Ότι ως Αριστερή Ανασύνθεση είχαμε αρχίσει να ψηλαφούμε τέτοια ερωτήματα το προηγούμενο διάστημα και είχαμε θέσει και ανάλογες θέσεις δεν αναιρεί τη δική μας ευθύνη, δεν αναιρεί ότι και εμείς μέρος του προβλήματος είμαστε.

16. Ο κραδασμός των εκλογών ήταν προφανές ότι είχε αντίκτυπο μεγάλο και στο εσωτερικό της οργάνωσης. Η ολομέλεια του καλοκαιριού του 2012 ήταν επομένως μια πολύ κρίσιμη και καθοριστική γραμμή. Ήταν πολύ σημαντικό ότι έγινε με τους όρους που έγινε, δείχνοντας ότι ακόμη και όταν υπάρχουν ανοιχτά ερωτήματα μέσα στην APAN εξακολουθούμε να έχουμε μια βαθιά δημοκρατική κουλτούρα και έναν αδιαπραγμάτευτο πυρήνα συντροφικότητας. Με αυτή την έννοια η αντιπαράθεση στην Ολομέλεια του 2012 δεν ήταν απλώς ούτε και κυρίως μια αντιπαράθεση ανάμεσα σε δύο ανταγωνιστικές γραμμές. Ήταν πολύ περισσότερο η συλλογική αναμέτρηση με την πρόκληση μιας νέας εποχής όπου συνυπήρχε εκρηκτικά η διαπίστωση των μεγάλων δυνατοτήτων που άνοιγε η πολιτική και κοινωνική κρίση και η άνοδος της Αριστεράς, η επίγνωση της δεξιόστροφης πορείας της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ, η αναμέτρηση με τις ανεπάρκειες και τις καθυστερήσεις της

αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και της ανάγκης με τρόπο αυτοκριτικό να αντιμετωπίσει το γιατί δεν μπόρεσε μέσα σε μια περίοδο τεράστιων ιστορικών δυνατοτήτων όχι μόνο να μην γειωθεί πιο βαθιά στα λαϊκά στρώματα αλλά και ταυτόχρονα είδε το συσχετισμό μέσα στην Αριστερά να αλλάζει διαρκώς σε βάρος της. Ωστόσο, πρέπει να παραδεχτούμε ότι άφησε πίσω της μια κληρονομιά διαιρέσεων και μια σχηματοποίηση των αντιπαραθέσεων που ακόμη και σήμερα επηρεάζει πλευρές της λειτουργίας μας. Παρότι σε κεντρικό καθοδηγητικό επίπεδο μέσα από την επεξεργασία της γραμμής της μετωπικής συμπόρευσης, πρωτοβουλίες όπως το κείμενο υπογραφών του Μαΐου 2013, και την όλη διαδρομή μέχρι τη συνδιάσκεψη τη ANΤΑΡΣΥΑ μπορέσαμε με έχουμε μια κεντρική γραμμή που συνέιχε την οργάνωση, εντούτοις στη βάση και ειδικά σε χώρους όπως η νεολαία διατηρήθηκαν διαιρέσεις και αντιπαραθέσεις που σε πλευρές τους ακύρωναν την προσπάθεια πολιτικής και οργανωτικής ανασυγκρότησης.

17. Από την άλλη, οι σ. που επέλεξαν να κινηθούν προς την Πρωτοβουλία των 1000, αρκετοί από τους οποίους επέλεξαν τελικά και την έξοδο από την οργάνωση, στηρίχτηκαν σε μια λανθασμένη ανάγνωση της συγκυρίας, υποτίμησαν την αυτοτέλεια της Αριστεράς του άλλου δρόμου και ουσιαστικά επέλεξαν τη δορυφοριοποίηση γύρω από το ΣΥΡΙΖΑ, την ίδια στιγμή που δεν μπορούμε παρά να υπογραμμίσουμε τον αντισυντροφικό χαρακτήρα που είχε η επιλογή τους να κινηθούν παρασκηνιακά χωρίς καμιά ενημέρωση της ίδιας της οργάνωσης. Δεν είναι τυχαίο ότι για αρκετούς από αυτούς τους συντρόφους τελικά αυτή η επιλογή ήταν απλώς η εκκίνηση για την οριστική μετατόπισή τους προς το χώρο του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και την αποστράτευση στην πραγματικότητα από την μάχιμη πολιτική και κινηματική παρέμβαση.

18. Ταυτόχρονα στην ίδια περίοδο είχαμε αντιφατικές δυναμικές σε ό,τι αφορά την οργανωτική και πολιτικής μας συγκρότηση

- Το προχώρημα της δουλειάς στις οργανώσεις πόλης και η διαμόρφωση των τοπικών πυρήνων αναβάθμισε την πολιτική μας παρέμβαση και έδωσε διέξοδο στο ερώτημα της στράτευσης ενός δυναμικού μας με μεταβατικές και επισφαλείς εντάξεις. Ωστόσο, όπως φάνηκε δεν μπορούσε να καλύψει τα

ελλείμματα που άφηνε η υποχώρηση της τομεακής δουλειάς, ιδίως στους εργαζομένους.

- Η υποχώρηση της λειτουργίας του ΚΣΟ σήμαινε ακόμη μεγαλύτερο συγκεντρωτισμού του γραφείου, το οποίο σε αρκετές περιπτώσεις χάρασε πολιτική για τον εαυτό το αγνοώντας την πραγματική κατάσταση και τα πραγματικά προβλήματα μέσα στην οργάνωση. Αυτό σήμαινε υποχώρηση στην πολιτικής συζήτηση, έδινε την εντύπωση ότι η οργάνωση δεν ήταν κοινωνός της συζήτησης ούτε συμμετοχος στην επεξεργασία και την υλοποίηση της γραμμής, δεν επέτρεπε να μπορεί να γίνεται πραγματικός σχεδιασμός. Από ένα σημείο και μετά η υπερσυγκεντρωτική δουλειά και συζήτηση του γραφείου κατέληγε από πολιτικό νεύρο να καταλήγει να είναι παράγοντας ελλιπούς πολιτικοποίησης της ίδιας της οργάνωσης. Αποδείχτηκε έτσι ότι το κρίσιμο πολιτικό νεύρο της οργάνωσης δεν μπορεί να είναι απλώς ένα κεντρικό όργανο που πολλές φορές λειτουργούσε και με όρους «μυστικού της γνώσης και της ενημέρωσης» και δεν μπορούσε να επικοινωνεί οργανικά με τη βάση, τις αναζητήσεις και τις διεργασίες εκεί. Αυτό μόνο ένα όργανο σαν το ΚΣΟ μπορούσε να είναι στο βαθμό που θα λειτουργούσε σαν «διαρκές σώμα εργασίας» και όχι σαν μεταβαλλόμενης σύνθεσης άθροισμα εκπροσώπων πυρήνων.

- Συνεχίστηκε η υποχώρηση της Τομεακής Δουλειάς. Αυτό φάνηκε στη σταδιακή αποδιάρθρωση της δουλειάς του Τομέα Εργαζομένων αλλά και στα προβλήματα που συσσωρεύονταν στην Νεολαία αποτέλεσμα και ελλειμμάτων πολιτικοποίησης - σχηματικά την όλη αμηχανία που έφερε η σταδιακή εμπέδωση πλευρών της μεταρρύθμισης Διαμαντοπούλου - Αρβανιτόπουλου - αλλά και σοβαρών σφαλμάτων ως προς το καθοδηγητικό προφίλ, με την υιοθέτηση διοικητικών και όχι καθοδηγητικών πρακτικών. Πρόβλημα ότι διαρκώς εξαγγέλλαμε τη δουλειά στους μαθητές και στις άλλες κατηγορίες της νεολαίας και ποτέ δεν την κάναμε πραγματικά. Ευθύνη μεγάλη του γραφείου μια που δεν μπόρεσε έγκαιρα να δει τα προβλήματα, να ανοίξει τη συζήτηση, να προτείνει μεθόδους πολιτικοποίησης και αντιμετώπισης των προβλημάτων.

- Ειδικά η αποδιάρθρωση του Τομέα Εργαζομένων αποτέλεσμα και των μεγάλων ανατροπών στους χώρους δουλειάς (συμπεριλαμβανομένης και της παρατεταμένης ανεργίας, της πλήρους παλινόρθωσης του εργοδοτικού δεσποτισμού και της αναγκαστικής μετανάστευσης της νέα γενιάς), σήμαιναν

ότι χάναμε και μια ικανότητα να πολιτικοποιούμε ένα δυναμικό, να το έχουμε ενεργό μέσα στην πολιτική μας συζήτηση, να το στρατεύουμε. Ταυτόχρονα, ο συνδυασμός ανάμεσα στην αντικειμενική υποχώρηση συνδικαλιστικών πρακτικών στον ιδιωτικό τομέα και τη δική μας προβληματική λειτουργία σήμαινε μια γενικότερη υποχώρηση της παρέμβασής μας στα εργατικά μέτωπα.

- Η δουλειά στο χώρο της ιδεολογικής παρέμβασης σε αυτή την περίοδο επεκτάθηκε μέσα από την προσπάθεια πλάι στο περιοδικό να ενισχυθεί η λειτουργία των Λεσχών και να αναβαθμίσουμε και τη σεμιναριακή λειτουργία και την ενσωμάτωση και άλλων μορφωτικών πρακτικών. Κομβική ήταν εδώ και η επιλογή αναβαθμίσουμε το εκδοτικό μέσα από τον εκδοτικό οίκο Εκτός Γραμμής που ήδη έχει δείξει ότι μπορεί να είναι ένα καθοριστικό εργαλείο πολιτικής και θεωρητικής παρέμβασης. Σε ό,τι αφορά το περιοδικό ήταν σημαντικό ότι μπόρεσε μέσα από τα αφιερώματα να καλύψει μια σειρά από κρίσιμα πολιτικά και στρατηγικά ζητήματα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι αξιοποιήθηκε πάντα και για την τροφοδοσία της εσωτερικής μας συζήτησης.

- Την ίδια περίοδο συνέχισε να καταγράφεται στο εσωτερικό μας το «σύμπτωμα» μιας «αλά καρτ» πολιτικοποίησης και στράτευσης που δεν επέτρεπε τη συγκέντρωση δυνάμεων. Αυτός ο φιλελευθερισμός είναι κάτι που εξαρχής διαπέρασε την Αριστερή Ανασύνθεση. Ήταν με έναν τρόπο και η παρενέργεια της επιλογής για μια ανοιχτή και δημοκρατική λειτουργία, χωρίς του καταναγκασμούς της πολιτικοποίησης της σχέτας. Όμως, δεν παύει να είναι ένα πρόβλημα, ιδίως από τη στιγμή που το δίπολο συγκεντρωτισμός - φιλελευθερισμός σε κάποιες στιγμές είναι έως και αυτοτροφοδοτούμενο. Την ίδια στιγμή εξακολουθεί να μας διαπερνά η αντίφαση ανάμεσα στην τάση για μια αφηρημένη υπερπολιτικοποίηση και μια ενασχόληση κύρια με το κοινωνικό, που δεν επιτρέπει την αναγκαία διαλεκτική σύνθεση ανάμεσα στην κεντρική πολιτική αναφορά και την αναγκαία κινηματική παρέμβαση. Γιατί είναι ανάγκη να μπορέσουμε να χαράξουμε μια διαχωριστική γραμμή απέναντι και στον εργατισμό / κινηματισμό που υποτιμά την ανάγκη πολιτικής παρέμβασης και πολιτικής εκπροσώπησης / διαμεσολάβησης, αλλά και απέναντι σε ένα πολιτικισμό που θα υποτιμούσε την κοινωνική γείωση, τριβή και μετασχηματισμό. Στην πραγματικότητα το ζητούμενο είναι μια «νέα πρακτική της πολιτικής» που να μπορεί να παρεμβαίνει στο εργασιακό και

κοινωνικό πεδίο, οξύνοντας αντιθέσεις και ταυτόχρονα να βλέπει και το κεντρικό πολιτικό επίπεδο όχι με του όρους της αστικής πολιτικής αλλά με τους όρους του μετασχηματισμού, δοκιμάζοντας στην πορεία νέες μορφές του να κάνεις πολιτική και έχοντας την επίγνωση ότι η στιγμή της ηγεμονίας είναι όταν η ταξική οπτική ξεφεύγει από τα στενά κοινωνικά της όρια και γίνεται εναλλακτική αφήγηση για το σύνολο ενός κοινωνικού σχηματισμού. Αυτό χρειάζεται να το κάνει τόσο το ΚΣΟ όσο και η συνολική πολιτικοποίηση των μελών μας που θα βάζει τους πυρήνες στο ρόλο του τροφοδότη της οργάνωσης, ειδικά στην πρωτότυπη περίοδο που διανύουμε, μαζί με την αντίστοιχη κατοχύρωση συμμετοχής από την πλευρά τους. Μια τέτοια κατεύθυνση μπορεί να κάνει την οργάνωση να λειτουργεί ως ένα διαρκές «σώμα εργασίας» σε πραγματική επαφή με τις μεταβαλλόμενες κοινωνικές συνθήκες.

19. Στην πραγματικότητα μέσα σε μια ριζοσπαστική Αριστερά που ζούσε όλες τις οδύνες της μετάβασης σε μια νέα εποχή, με νέα καθήκοντα και προκλήσεις, η Αριστερή Ανασύνθεση δεν μπορούσε παρά να μπει σε μια περίοδο παρατεταμένης κρίση. Ιδίως από τη στιγμή που επέλεξε να είναι μια οργάνωση που δεν στηρίχτηκε σε μια φανταστική αφήγηση, δεν κατασκεύασε κάποιο μύθο για τον εαυτό της, δεν στηρίχτηκε στην μυωπική κουλτούρα που θέλει μια μικρή οργάνωση να είναι το κέντρο του σύμπαντος, κουλτούρα που τη συναντάμε πολύ συχνά και ιστορικά στο χώρο της επαναστατικής Αριστεράς. Μια τέτοια οργάνωση που θέλει να χρησιμοποιεί την πραγματικότητα ως μέτρο ήταν λογικό να βιώσει και πολύ πιο έντονα τον κραδασμό από την αναμέτρηση με τα όρια μιας προηγούμενης πολιτικοποίησης και τα στρατηγικά ελλείμματα ακόμη και της κατακτημένης γραμμής της.

20. Σοβαρό έλλειμμα εκείνη την περίοδο και μεγάλη ευθύνη κατεξοχήν των μελών του πανελλαδικού γραφείου που είχαν και την ευθύνη είναι ότι δεν προχωρήσαμε σε συνδιάσκεψη της ΑΡΑΝ. Η περίοδος εκείνη ήταν πολύ κρίσιμη και χρειαζόμασταν μια σε βάθος συζήτηση συλλογικά και συντροφικά που θα μας εξόπλιζε για τη μάχη και ταυτόχρονα θα επέτρεπε έγκαιρα να αντιμετωπίζαμε τα προβλήματα και τα ελλείμματα πολιτικοποίησης που

είχαμε και θα πηγαίναμε πολύ συγκροτημένα στις μάχες που ακολούθησαν. Αντίθετα, η παράταση της μη πραγματοποίησης και η αναμονή έως την ιδιαίτερα πυκνή περίοδο 2014-15 για να μπει μπροστά η διαδικασία μόνο προβλήματα μας δημιούργησε.

21. Πρόβλημα υπήρξε ότι μέχρι το 2012 δεν δώσαμε όση βαρύτητα χρειαζόταν στο θέμα της αντιφασιστικής πάλης και της αναμέτρησης με τη Χρυσή Αυγή. Ωστόσο από ένα σημείο και μετά και επεξεργασίες κάναμε και μπορέσαμε να στρατευτούμε σε πρωτοβουλίες μάχιμες και στη μεγάλη μάχη ενάντια στους φασίστες μετά από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Ωστόσο, πρέπει να παραδεχτούμε ότι η συνολική μας παρέμβαση σε ζητήματα φασισμού, δημοκρατικών δικαιωμάτων, αντιρατσιστικής πάλης, πάλης κατά του σεξισμού παραμένει ελλειμματική

22. Η οργάνωση μπόρεσε να προσανατολιστεί ορθά στην πορεία προς τη Β' Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ως προς την πολιτική γραμμή. Με την πρωτοβουλία για τη μετωπική συμπόρευση που πήρε και το κείμενο υπογραφών που βγήκε, και αφού ξεπεράστηκαν αντιφάσεις και ταλαντεύσεις κύρια του Σχεδίου Β' καταφέραμε να δώσουμε το στίγμα ότι σε πείσμα των σεχταριστικών απόψεων μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην πραγματικότητα πολιτική συμφωνία για τη μετωπική συμπόρευση των δυνάμεων που αναφέρονται στη ρήξη με χρέος και ΕΕ υπάρχει. Αυτό επέτρεψε να πάμε με ηγεμονικό τρόπο στην Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ το καλοκαίρι του 2013 και να μπορέσουμε να πετύχουμε μια απόφαση που με σαφήνεια αναφερόταν σε πολιτική γραμμή πολιτικής συμπόρευσης. Αυτό ήταν αναμφίβολα μια θετική εξέλιξη. Ωστόσο, η γενική αναφορά που αποτυπώθηκε στην απόφαση αυτή, οι αντιφάσεις και οι ασάφειες, η φαινομενική ομοφωνία γύρω από τη γραμμή (θυμίζουμε ότι τυπικά μόνο η ΟΚΔΕ είχε καταψηφίσει την πολιτική απόφαση της Συνδιάσκεψης) όλα αυτά ενείχαν τον σπόρο των μεγάλων προβλημάτων που αντιμετωπίσαμε την επόμενη περίοδο. Και σε αυτό πρέπει να κάνουμε την αυτοκριτική μας γιατί δεν αντιληφθήκαμε έγκαιρα τις αντιφατικές δυναμικές που καταγράφονταν και την ανάγκη να μη θεωρήσουμε ότι υπάρχουν «συμφωνημένα» αλλά αντίθετα αποφασιστικά να πάμε και να ανοίξουμε το ζήτημα στους ίδιους τους αγωνιστές εντός και εκτός ΑΝΤΑΡΣΥΑ

ώστε να μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε την πίεση από τις σχεταριστικές απόψεις. Ας μην ξεχνάμε ότι είχαμε να αντιμετωπίσουμε μια διπλή σχεταριστική πίεση. Από τη μια, είχαμε την πίεση από τα τροτσκιστικά ρεύματα που σε μεγάλο βαθμό αισθάνονταν ότι μια τέτοια κατεύθυνση θα έβαζε στη γωνία τις δικές τους «ταυτοτικές εμμονές» εφόσον ντε φάκτο πηγαίναμε σε μια γραμμή με περισσότερο έντονο το στοιχείο της εθνικής ανεξαρτησίας. Ταυτόχρονα, είχαμε όλες τις ταλαντεύσεις ενός μεγάλου κομματιού του NAP που σε μεγάλο βαθμό είτε θεωρούσε δεξιόστροφη κατεύθυνση την μετωπική συμπόρευση, αντανακλώντας και τη διαρκή πίεση του εγκεφαλικού αριστερισμού του ΚΚΕ επάνω του, είτε σκεφτόταν κοντόθωρα ότι η μετωπική συμπόρευση έπρεπε πρώτα να μη γίνει, να κατοχυρωθεί συσχετισμός υπέρ της άποψής του και μετά να γίνει με όρους ηγεμονίας.

23. Το αποτέλεσμα ήταν μια ατελείωτη σειρά από συναντήσεις, επαφές, διαπραγματεύσεις φράση τη φράση επί κειμένων για να καταλήξουμε στην απόρριψη της συμπόρευσης, παρότι υπήρχαν όροι και δυνατότητες, από την πλειοψηφία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Χωρίς να υποτιμούμε αντιφάσεις του Σχεδίου Β' η βασική ευθύνη ανήκε στην πλειοψηφία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Εμείς παλέψαμε με κάθε τρόπο και πήραμε την ευθύνη που μας αναλογούσε. Εντούτοις ήταν λάθος ότι αφήσαμε η συζήτηση να γίνει με αυτό τον τρόπο, ως κλειστή διαπραγμάτευση επιτελείων. Έπρεπε να την ανοίξουμε προς τα κάτω, να είναι ανοιχτή και δημόσια και να στηρίζεται πολύ περισσότερο στη μαζική συμμετοχή των ίδιων των αγωνιστών. Αυτό θα είχε επιτρέψει πολύ πιο έγκαιρα να διαμορφώσουμε έναν συσχετισμό καλύτερο. Ως προς αυτό είναι ανάγκη όχι απλώς να κάνουμε την αυτοκριτική αλλά και αναστοχαστούμε πολύ πιο διαλεκτικά τη μεθοδολογία με την οποία δουλεύουμε πολιτικές πρωτοβουλίες και διαμορφώνουμε συσχετισμό υπέρ του.

24. Την ίδια στιγμή, πρέπει επίσης αυτοκριτικά να στοχαστούμε ότι η ενασχόληση του βασικού κεντρικού οργάνου της οργάνωσης, του πανελλαδικού γραφείου, με τη διαπραγμάτευση των ζητημάτων της συμπόρευσης, στην πραγματικότητα οδηγούσε στην υποτίμηση άλλων κρίσιμων πλευρών της καθοδηγητικής λειτουργίας και της προγραμματικής

επεξεργασίας. Έτσι δεν αντιληφθήκαμε έγκαιρα τα μεγάλα προβλήματα που σωρεύονταν στην νεολαία, αποτέλεσμα και προβλημάτων στην τομεακή συγκρότηση αλλά και αμηχανίας ως το πώς μπορεί να προκύψει ένα μεγάλο ΦΚ παρά την ηρωική συνδρομή των συντρόφων μας στο μεγάλο αγώνα των διοικητικών υπαλλήλων. Ούτε αντιληφθήκαμε έγκαιρα ώστε να παρέμβουμε στη σταδιακή αποδιάρθρωση του Τομέα Εργαζομένων. Τέλος, μέσα στην όλη διεργασία έμεινε πίσω και η συνολικότερη προγραμματική μας επεξεργασία. Εκεί, ενώ κάναμε ένα σημαντικό πρώτο βήμα με τις επεξεργασίες που μπήκαν στην ιστοσελίδα του «Άλλου δρόμου», εντούτοις δεν μπορέσαμε να κάνουμε όλη την αναγκαία εμβάθυνση, ενώ την ίδια στιγμή πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι υπήρξε εντυπωσιακή απροθυμία από άλλα ρεύματα να συμβάλουν σε αυτή την μάχιμη κατεύθυνση.

25. Η αποτυχία της μετωπικής συμπόρευσης προς τις εκλογές του 2014 στην πραγματικότητα άφησε στην οργάνωση ένα πολύ αρνητικό χνάρι. Το αρνητικό αυτό χνάρι προέκυψε από μια στράτευση που αντί να έχει περισσότερο στρατηγικό προσανατολισμό είχε μεγαλύτερη έμφαση στην τακτική του «μετώπου», χωρίς να συνδυάζεται αυτό με ένα θεωρητικό βάθεμα και κατάκτηση των θεωρητικών εργαλείων μας από τα μέλη μας. Ως ένα βαθμό, γι' αυτό και μεγάλο μέρος της οργάνωσης έχασε την εμπιστοσύνη του στην ικανότητα του χώρου της ANΤΑΡΣΥΑ να μπορεί να παράγει μάχιμη πολιτική κατεύθυνση και να είναι κέντρο πολιτικών πρωτοβουλιών. Εάν το συνδυάσουμε αυτό με την ταυτόχρονα διαπίστωση της ηγεμονίας του ΣΥΡΙΖΑ στο τοπίο της Αριστεράς και την αίσθηση μιας κρίσης στρατηγικής για το χώρο της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, καταλαβαίνουμε το πρόβλημα. Στο σημείο αυτό υπήρξε ένα λάθος εκτίμησης από τη μεριά κύρια των καθοδηγητικών οργάνων. Εκτιμήσαμε ότι μπορούσαμε να απαντήσουμε σε αυτή την αντιφατικότητα με το να ριχτούμε στη μάχη των Αυτοδιοικητικών Εκλογών (μέσα από την ανοιχτή πίεση που ασκήσαμε να έχουμε το μέρος εκείνο της πολιτικής εκπροσώπησης της ANΤΑΡΣΥΑ που μας αναλογούσε) παράλληλα με τη δουλειά και στις Ευρωεκλογές, με τη μορφή μιας πολιτικής φυγής προς τα εμπρός. Παρότι η γραμμή αυτή με όρους συγκυρίας ήταν η μόνη ενδεδειγμένη, μια που διαφορετικά θα σήμαινε μια δική μας έξοδο από κρίσιμες μάχες, εντούτοις ήταν λάθος ότι δεν ακούσαμε την αγωνία και τον

προβληματισμό της οργάνωσης και τη διάχυτη αίσθηση ότι ήμασταν αντιμέτωποι και εμείς με μια βαθύτερη κρίση στρατηγικής. Παράλληλα, και στο επίπεδο του χειρισμού ζητημάτων είχαμε διάφορα προβλήματα. Το πιο χαρακτηριστικό ήταν ότι στην περίπτωση της Μυτιλήνης δεν παρεμβήκαμε έγκαιρα και καθοδηγητικά, αλλά αντίθετα δώσαμε και αντιφατικά μηνύματα μην βοηθώντας τους συντρόφους μας. αλλά και σε άλλες περιπτώσεις δεν μπορέσαμε να έχουμε την καθοδηγητική λειτουργία που αναλογούσε, μη επιτυγχάνοντας να λειτουργήσουμε προωθητικά υπερβαίνοντας ένα αντικειμενικά φαλκιδευμένο έδαφος όπου συγκρούονταν η κατεύθυνσή μας για μαζικά γειωμένα αντισυνδιαχειριστικά σχήματα με τη στάση των πολιτικών μας συμμάχων (όπως για παράδειγμα στις αυτοδιοικητικές εκλογές στα Γιάννινα). Από την άλλη, μεριά τόσο στην Αθήνα όσο και στην επαρχία για πρώτη φορά καταφέραμε να ενεργοποιήσουμε τόσο μεγάλο δυναμικό σε αυτοδιοικητικές εκλογές και να μπορούμε να έχουμε καθοριστική συμβολή σε πλήθος σχήματα και κατεβάσματα.

26. Συνολικά, όμως, μπορέσαμε να δώσουμε μια μεγάλη πολιτική και εκλογική μάχη και να έχουμε σημαντικά αποτελέσματα δείχνοντας ότι μπορούμε να παρεμβαίνουμε πετυχημένα και αποτελεσματικά σε μεγάλες πολιτικές και εκλογικές μάχες. Ιδιαίτερα σημαντικό ήταν το γεγονός ότι για πρώτη φορά η οργάνωση όχι μόνο είχε καθοριστικό και σημαντικό ρόλο σε μια σειρά από αυτοδιοικητικά σχήματα αλλά και μπόρεσε να έχει έναν σημαντικό αριθμό εκλεγμένων αυτοδιοικητικών συμβούλων αλλά και συντρόφων που θα βρεθούν εκλεγμένοι μέσα από τη διαδικασία των εναλλαγών. Αυτό ήταν και ένδειξη πραγματικής γείωση, αλλά ταυτόχρονα και μεγαλύτερη ευθύνη παρά ποτέ, εάν αναλογιστούμε και την καθοριστική συμμετοχή μας στο Χαλάνδρι και τη μάχη που δίνεται εκεί, αλλά και τους άλλους μεγάλους χώρους στους οποίους παρεμβαίνουμε. Σημειώνουμε ότι αυτό ήρθε μετά και από μια δική μας αρκετά επίμονη προσπάθεια να αποκτήσουμε πολύ πιο οργανικούς δεσμούς με μεγάλους αγώνες στο τοπικό επίπεδο, από τις Σκουριές και τα σκουπίδια μέχρι τις ανεμογεννήτριες και τα αιολικά πάρκα. Ωστόσο, και μέσα στην ίδια την εκλογική μάχη φάνηκαν σημαντικά προβλήματα και αποτελέσματα των κρισιακών τάσεων που και εμάς διαπερνούσαν. Η επιλεκτική και αλά καρτ στήριξη των πολιτικών μας αποφάσεων, τα φαινόμενα

ανοιχτής και ρητά διατυπωμένης απροθυμίας να στηριχτούν οι κεντρικές πολιτικές πρωτοβουλίες, στα όρια της «εκλογικής απεργίας», οι μεγάλες εντάσεις και συγκρούσεις που υπήρξαν σε διάφορα στιγμές και σημεία, όλα αυτά έδειχναν ακριβώς ότι η ιδιαίτερα αντιφατική κατάσταση της οργάνωσης και το ακόμη πιο αντιφατικό πολιτικό περιβάλλον μέσα στο οποίο αυτή κινιόταν εσωτερικευόταν.

27. Αυτό αποτυπώθηκε και στην ολομέλεια του Ιουλίου 2014 όπου πια η επίγνωση ότι η ίδια η APAN βρίσκεται σε κρίση, με την έννοια της εξάντλησης ενός πολιτικού και στρατηγικού παραδείγματος, έγινε περισσότερο εμφανής. Αποτυπώθηκε ότι η εσωτερική πολιτική συζήτηση ήταν πολύ πιο αντιφατική, ότι δεν ήταν ούτε εύκολη ούτε αυτονόητη η όποια σύνθεση, διαπιστώθηκε ότι το δυναμικό της οργάνωσης απαιτούσε να ανοίξει πολύ πιο βαθιά και αυτοκριτικά η συζήτηση και να μπορέσουμε να δούμε και εμείς τα όρια που είχαμε να αντιμετωπίσουμε. Την ίδια στιγμή διαπιστώναμε ότι χωρίς μια πολύ πιο σοβαρή συζήτηση, που να τολμάει να αναμετρηθεί με τα ανοιχτά στρατηγικά ερωτήματα, που να θέτει το δάκτυλο «επί των τύπων των ήλων» σε σχέση με τα ελλείμματα πολιτικοποίησης και στο εσωτερικό της ίδιας της APAN, που να τολμά να κάνει ένα βήμα προς τα εμπρός σε όλα τα επίπεδα, δεν θα μπορούσαμε να προχωρήσουμε παραπέρα. Αυτό ήταν με αυτή την έννοια και το βασικό όφελος της ολομέλειας αυτής ότι μπορέσαμε να αντιληφθούμε τα προβλήματα και τις αντιφάσεις που μας διαπερνούν και να βάλουμε μπροστά μια διαδικασία πραγματικής πολιτικής συζήτησης. Ταυτόχρονα, έγινε φανερό και η κλίμακα των αντιθέσεων που διαπερνούν και εμάς τους ίδιους, οι συχνές αποκλίνουσες πρακτικές, οι απομακρύνσεις και αποστρατεύσεις, συνολικά το τέλος ενός τρόπου που είχαμε συνηθίσει να κάνουμε πολιτική, σε όλα τα επίπεδα. Ταυτόχρονα, ακόμη και μέσα σε αυτή την οδυνηρή εμπειρία φάνηκε ότι εξακολουθούμε και δημοκρατική λειτουργία να έχουμε και να μπορούμε να αντέξουμε και τον κραδασμό από το άνοιγμα αυτής της συζήτησης.

28. Με αυτό τον τρόπο μπορέσαμε να μπούμε και στην πορεία για την Συνδιάσκεψη της APAN, μια που φάνηκε πόσο είχαμε ανάγκη να ξεκινήσει αυτή η συζήτηση. Με αυτό τον τρόπο μπήκε μπροστά η επεξεργασία που

οδήγησε στην έκδοση το Δεκέμβρη του βασικού προγραμματικού ντοκουμέντου και έτσι να μπορούμε να έχουμε ένα μεγαλύτερο στρατηγικό βάθος στην πολιτική μας συζήτηση και παρέμβαση. Ωστόσο, ήταν προβληματικό ότι παρότι είχαμε το ντοκουμέντο από το Δεκέμβρη δεν μπορέσαμε πιο έγκαιρα να ξεκινήσουμε τον προσυνδιασκεψιακό διάλογο. Παράλληλα, μπορέσαμε μέσα από την ολομέλεια, έστω και αντιφατικά να χαράξουμε και μια τακτική για το χώρο της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Η πολιτική κατεύθυνση που διαλέξαμε για μια όξυνση των αντιθέσεων μέσα από τη λογική της «πλατφόρμας», την άρνηση των σχηματικών «ομοφωνιών» στα κεντρικά όργανα της ANΤΑΡΣΥΑ, τη ρητή τοποθέτηση ότι εάν δεν προχωρούσαν βήματα για την μετωπική συμπόρευση έστω και καθυστερημένα, αυτό ντε φάκτο θα οδηγούσε σε συνολικότερη πολιτική ρήξη, γραμμή στην οποία κινηθήκαμε με τρόπο συστηματικό, ήταν μια γραμμή σωστή. Σωστή ήταν και η επιλογή μας να γίνουμε μέρος της πρωτοβουλίας για τη μετωπική συμπόρευση, ρίχνοντας το βάρος ώστε αυτή να είναι όχημα και εργαλείο μάχιμων πολιτικών πρωτοβουλιών και όχι ένα υποκατάστατο του μετώπου. Η επιλογή μας αυτή συνέβαλε και στο να ασκηθεί πίεση προς την ANΤΑΡΣΥΑ αλλά και για να εξασφαλιστεί μια μάχιμη κατεύθυνση μέσα στην ίδια τη ΜΑΡΣ. Με αυτό το πνεύμα προσπαθήσαμε να κινηθούμε και απέναντι σε αντιφατικές διεργασίες όπως ήταν αυτή των διαφόρων κειμένων που κυκλοφορούσαν μέσα στο χώρο της ANΤΑΡΣΥΑ (και τις άδικες επιθέσεις που δεχτήκαμε ως ΑΡΑΝ). Η πολιτική αυτή κατεύθυνση έφερε αποτελέσματα καθώς στο τέλος όντως καταφέραμε έστω και την τελευταία στιγμή να έχουμε το κοινό κατέβασμα, χωρίς το οποίο θα ήταν ακόμη μεγαλύτερη η πίεση που θα δεχόμασταν μέσα στην εκλογική μάχη. Η απόφαση για την εκλογική συνεργασία ήταν αναμφίβολα θετική εξέλιξη και αποτέλεσμα και της δικής μας αποφασιστικής τάσης. Όμως, έγινε καθυστερημένα και με την αίσθηση ότι έγινε περισσότερο ως λύση εκλογικής ανάγκης παρά ως αναγκαία παρέμβαση για την αλλαγή του τοπίου της Αριστεράς. Ωστόσο, και μέσα σε αυτή τη μάχη τα προβλήματα και η βαθύτερη κρίση πολιτικής κατεύθυνσης που βρισκόμαστε αποτυπώθηκαν κύρια με τη μορφή μιας σχετικής απροθυμίας στράτευσης και στη μάχη για να περάσει η κατεύθυνση της εκλογικής συνεργασίας (παρότι ήταν μια μεγάλη και δημοκρατική διαδικασία) αλλά και στην ίδια την εκλογική μάχη.

29. Απέναντι στη νέα πραγματικότητα, η οργάνωση προσπάθησε να προσανατολιστεί με έναν τρόπο συγκροτημένο. Κομβική πλευρά ήταν η επιμονή σε μια συγκεκριμένη παρέμβαση γύρω από τις δυνατότητες της περιόδου, την κριτική στη δεξιά πορεία της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛΛ, την επεξεργασία μιας γραμμής διαλεκτικής απέναντί της, της προσπάθειας να επικαιροποιηθεί η γραμμή του άλλου δρόμου, της προσπάθειας επικοινωνίας και με τις αριστερές φωνές μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ, στην επιμονή ότι χρειάζεται και ο πολιτικός χώρος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αλλά και συνολικά της αντι-ΕΕ Αριστεράς να προχωρήσει στην αναγκαία αυτοκριτική και διόρθωση της γραμμής αποφεύγοντας και τη λογική της στήριξης της κυβέρνησης και την εύκολη αριστερίστικη πολεμική που πολλές φορές γίνεται από τη σκοπιά της λογικής «ούτως ή άλλως τίποτα δεν μπορούσε να αλλάξει». Σημαντική πλευρά και η γραμμή για τον κομμουνιστικό φορέα μέσα από την πρωτοβουλία για μια νέα οργάνωση κομμουνιστικού προσανατολισμού. Ορθά απευθυνθήκαμε στις οργανώσεις που σε πρώτη φάση αφορά αυτή η πρόσκληση βάζοντας ταυτόχρονα και με σαφήνεια και τους πολιτικούς και φυσιογνωμικούς όρους που αυτό συνεπάγεται.

30. Σε αυτό το πλαίσιο ήταν σημαντικό ότι έγινε το πανελλαδικό σώμα το Μάρτη, γιατί κατάφερε να ανοίξει τη συζήτηση με τρόπο οργανωμένο, να αποτυπωθούν οι διαφορετικές κατευθύνσεις αλλά και να παρθούν καταρχάς αποφάσεις. Ιδιαίτερη σημασία είχε ότι πήραμε μια καταρχήν απόφαση μέσα από μια δημοκρατική διαδικασία και αντιπαράθεση απόψεων. Ιδιαίτερη σημασία είχε επίσης ότι άνοιξε και με τρόπο ανοιχτό και δημοκρατικό το θέμα της νέας οργάνωσης, υπήρξε σαφής ενημέρωση και βέβαια πάρθηκε απόφαση που περιλαμβάνει συγκεκριμένους όρους και πολιτικούς και φυσιογνωμίας. Με αυτή την έννοια αποφυγάμε τον κίνδυνο μια τόσο σημαντική κατεύθυνση να γίνει υπόθεση αποκλειστικά και μόνο κάποιων κλειστών καθοδηγητικών οργάνων. Με αυτό τον τρόπο και παρά επιμέρους προβλήματα και αντιφάσεις μπορέσαμε να έχουμε μια κατεύθυνση για τις τις πολιτικές πρωτοβουλίες που ακολούθησαν και για την μάχη των φοιτητικών εκλογών, αλλά για την απάντηση στις πρακτικές όξυνσης που ακολούθησαν από τη μεριά άλλων τάσεων. Όμως, πρέπει να τονίσουμε ότι τα όποια βήματα

έγιναν σε σχέση με την πολιτική μας συγκρότηση και το άνοιγμα του προσυνδιασκειψιακού διαλόγου δεν αναιρούν τα ενεργά προβλήματα που έχουμε στην πολιτική μας συγκρότηση, τα προβλήματα αποδιάρθρωσης και αποστράτευσης που έχουμε σε κρίσιμους πυρήνες, τα μεγάλα ελλείμματα στην τομεακή δουλειά, την υποχώρηση ακόμη και τομέων που ήταν παραδοσιακά σημαντικοί για εμάς όπως αυτός του περιοδικού (συμπεριλαμβανομένης και της καθυστέρησης να αποκτήσουμε το σάιτ που χρειαζόμαστε, παρά την ανάγκη που έχουμε για μια συστηματική δημόσια παρουσία και παρέμβαση). Ωστόσο, ακόμη και τα θετικά αυτά βήματα που έγιναν δεν αναιρούν ότι είμαστε αντιμέτωποι με μεγάλες προκλήσεις και αυτό απαιτεί τομές στη φυσιογνωμία και την πολιτικοποίηση. Αυτό αφορά εξίσου την APAN και τη διαδικασία για τη νέα οργάνωση. Ή για να το πούμε απλά εάν δεν αναμετρηθούμε με το ερώτημα ποια γραμμή, ποια στρατηγική και ποια φυσιογνωμία για μια σύγχρονη κομμουνιστική Αριστερά, τότε ακόμη και εάν ευοδωθεί προσπάθεια για τη νέα οργάνωση, τα προβλήματα θα αναπαράγονται.

31. Η APAN προσανατολίστηκε σχετικά αποτελεσματικά απέναντι στις προκλήσεις που άνοιξε η αναμέτρηση του ΣΥΡΙΖΑ με την κυβερνητική εξουσία, η εξέλιξη των διαπραγματεύσεων και η ολοένα και περισσότερο ενδοτική στάση της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ. Ορθά επιμείναμε στην ανάγκη σκληρής αντιπολίτευσης από τα αριστερά, με ταυτόχρονη προσπάθεια να μην αποκοβόμαστε από τις όποιες θετικές προσδοκίες υπήρχαν στις λαϊκές τάξεις. Σημαντική ήταν επίσης η έμφαση που δώσαμε στην αντι-ΕΕ διάσταση και η επιλογή να στηρίξουμε μαζικά και αποφασιστικά την αντι-ΕΕ συνάντηση στην Αθήνα τον Ιούνιο. Όταν ήρθε η στιγμή του δημοψηφίσματος δεν είχαμε ταλαντεύσεις στην ανάγκη να πάμε αποφασιστικά στη γραμμή του ΟΧΙ μέχρι τέλους και ταυτόχρονα ήταν σημαντικό ότι επιλέξαμε το δρόμο της διαμόρφωσης ενωτικών επιτροπών για το ΟΧΙ μέχρι τέλους αλλά και την παρουσία στις μεγάλες ενωτικές διαδηλώσεις για το ΟΧΙ.

32. Στην περίοδο που άνοιξε μετά την ταχύτατη συνθηκολόγηση της κυβέρνησης Τσίπρα και τη συμφωνία της 13^{ης} Ιουλίου ορθά ανοίξαμε το

ζήτημα ότι απαιτείται εδώ και τώρα ρήξη μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ και συσπείρωση όλων των δυνάμεων που επέλεγαν το ΟΧΙ μέχρι τέλους άρα και τη ρήξη με χρέος και ευρώ. Όμως, πρέπει να δούμε αυτοκριτικά ότι δεν ανοίξαμε το θέμα με την ένταση και το δημόσιο τρόπο που η περίοδος απαιτούσε και απέναντι στις αριστερές τάσεις μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ και μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η εξέλιξη των πραγμάτων έδειξε ότι ήταν λάθος η τακτική της παραμονής της Αριστερής Πλατφόρμας και άλλων τάσεων μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ μέχρι τα τέλη Αυγούστου, οι αυταπάτες για το Συνέδριο, η επιλογή να παραμείνουν στα Υπουργεία. Αντίθετα, μια άμεση παραίτηση όλων των Υπουργών που διαφωνούσαν με ταυτόχρονα ανεξαρτητοποίηση και συγκρότηση διακριτής κοινοβουλευτικής ομάδας θα έδινε την αίσθηση της άμεση απάντησης, θα βοηθούσε στον προσανατολισμό του κόσμου του ΟΧΙ, θα επέτρεπε την καλύτερη προετοιμασία για τις εκλογές που ήταν αναπόφευκτες, δεν θα έδινε χρόνο στην ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ να ανασυγκροτήσει μια πολιτική αφήγηση για την εκλογική μάχη. Ταυτόχρονα, μια τέτοια κίνηση θα έδινε περισσότερο χρόνο και περιθώριο για να παλευτεί και η μετωπική κατεύθυνση. Από τη μεριά μας έπρεπε σε εκείνη τη φάση να βγούμε πολύ πιο αποφασιστικά αμέσως μετά τη συνθηκολόγηση με μια διπλή κατεύθυνση: κάλεσμα για άμεση ανεξαρτητοποίηση και κάλεσμα για κοινή μετωπική παρουσία. Μια τέτοια πρόταση θα έπρεπε να την πάμε πολύ πιο αποφασιστικά, ανοιχτά και δημόσια και μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ αλλά και σε ένα ευρύτερο δυναμικό. Προφανώς και δεν είναι δεδομένο ότι θα άλλαζε την εξέλιξη των πραγμάτων αλλά θα επέτρεπε να ασκηθεί πολύ μεγαλύτερη πίεση και θα διαμόρφωνε άλλη δυναμική. Γι' αυτό και κάνουμε την αυτοκριτική μας. Γιατί είναι σαφές ότι η καθυστέρηση, οι ταλαντεύσεις, η άρνηση ρήξης μέχρι την τελευταία στιγμή στοίχησε συνολικά. Ταυτόχρονα, ένα δικό μας δημόσιο άνοιγμα θα επέτρεπε πολύ καλύτερα να θέσουμε, στο μέτρο του δυνατού το πολιτικό πλαίσιο που μπορούσε να επιτρέψει μια ευρύτερη συμπόρευση, θα συσπείρωνε ένα δυναμικό της ριζοσπαστικής Αριστεράς που ταλαντευόταν και θα ασκούσε μεγαλύτερη πίεση στις περισσότερες σχεταριστικές δυνάμεις. Στην πραγματικότητα δείξαμε μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στην ηγετική ομάδα της Αριστερής Πλατφόρμας ως προς την ετοιμότητα και αποφασιστικότητά της να κάνει τη ρήξη, παραβλέποντας το γεγονός ότι όσο περνούσαν οι μέρες και

φαίνονταν ταλαντεύσεις εντείνονταν τα ερωτηματικά σε ένα ευρύτερο δυναμικό.

33. Αυτό, όμως, δεν αναιρεί τις μεγάλες ευθύνες που έχει η πλειοψηφία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που στην πραγματικότητα εξαρχής είχε αποκλείσει το ενδεχόμενο οποιασδήποτε μετωπικής συμπόρευσης. Δεν είναι τυχαίο ότι μετά το δημοψήφισμα και τη συνθηκολόγηση οι προτάσεις που κάναμε στα κεντρικά όργανα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για να υπάρξει ανοιχτή μετωπική πρόταση - κάλεσμα προς τις δυνάμεις της Αριστεράς του ΣΥΡΙΖΑ για ρήξη και κοινή μετωπική συμπόρευση απορρίπτονταν προς όφελος της συσπείρωσης των δυνάμεων του «συνεπούς ΟΧΙ». Στην πραγματικότητα ουδέποτε η πλειοψηφία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ προσήλθε με θέση διερεύνησης της δυνατότητας συμπόρευσης και κοινής μετωπικής παρουσίας αλλά πάντοτε με θέση ότι «δεν υπάρχουν όροι». Η εκτίμηση αυτή δεν αναιρεί ότι και εμείς παρότι είχαμε την κατεύθυνση της μετωπικής πολιτικής δεν την δουλέψαμε όσο έπρεπε και στο εσωτερικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ούτε κάναμε μια συστηματική προσπάθεια να εξασφαλίσουμε ότι αγωνιστές που είχαν μια μετωπική κατεύθυνση θα συμπαρατάσσονταν μαζί μας, με αποτέλεσμα αντί για ένα ευρύτερο ρήγμα, που αποδυνάμωνε τις φωνές του σεχταρισμού και του αναχωρητισμού να έχουμε την αποχώρηση δύο τάσεων, γεγονός σημαντικό αλλά όχι αντιπροσωπευτικό της πραγματικής δυναμικής της πρότασής μας.

34. Όταν μέσα στον Αύγουστο βρεθήκαμε αντιμέτωποι με την επιτάχυνση των πολιτικών εξελίξεων, πήραμε την επιλογή να εμπλακούμε στις συζητήσεις που γίνονταν για τη διαμόρφωση της Λαϊκής Ενότητας. Όπως αναφέραμε και στην πολιτική απόφαση του Πανελλαδικού Σώματος του Αυγούστου, η επιλογή αυτή αντανάκλασε και την επιμονή μας στην κατεύθυνση του Ενιαίου Μετώπου στις νέες συνθήκες: *«Σε αυτό το φόντο αποκτά νέα διάσταση η στρατηγική του Ενιαίου Μετώπου. Αυτή ορίζει την ανάγκη για μετωπική σύμπραξη, όχι με όρους γεωμετρίας αλλά πολιτικού περιεχομένου που ορίζεται γύρω από τις βασικές μέσα στη συγκυρία διαιρετικές γραμμές. Στον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό αυτή η διαιρετική γραμμή είναι το ναι ή όχι στον ευρωπαϊκό δρόμο και όχι ο αφηρημένος «αντικαπιταλισμός». Γύρω από αυτή τη διαιρετική γραμμή όπως και γύρω από την υπεράσπιση της*

δυνατότητας του ίδιου του λαϊκού παράγοντα να είναι αυτός που καθορίζει τις εξελίξεις, υπάρχει πραγματική βάση για μετωπική πολιτική. Όλα αυτά ορίζουν μια ευθύνη την οποία δεν μπορούμε και δεν πρέπει να αποφύγουμε. Πληρώσαμε ακριβό κόστος για ταλαντεύσεις, σεχταρισμούς και αναχωρητισμούς και χάσαμε ιστορικές ευκαιρίες. Τώρα, όμως, έχουμε μια δυνατότητα ακόμη: η αντικαπιταλιστική και αντιιμπεριαλιστική Αριστερά μπορεί να είναι πρωτοπόρα στην υπόθεση της Αριστεράς του άλλου δρόμου και να δικαιώσει έτσι τις προσδοκίες των αγωνιστών που κοιτάζουν προς αυτήν όχι για να δουν συντηρητισμό και εύκολο βερμπαλισμό αλλά μια πραγματική δύναμη επαναστατικής ανανέωσης του τοπίου της Αριστεράς σε μια περίοδο που ένα ολόκληρο «υπόδειγμα» Αριστεράς καταρρέει τραγικά και νέες μετωπικές δυνατότητες ανοίγονται. Να το πούμε διαφορετικά είναι μια περίοδος που πρέπει να στοχαστούμε το τοπίο της Αριστεράς με διαφορετικό τρόπο. Για πάρα πολλά χρόνια αντιμετωπίζαμε το τοπίο της Αριστεράς με όρους «γεωμετρίας». Υπήρχαν δύο πόλοι της ρεφορμιστικής Αριστεράς, ο Συνασπισμός και αργότερα ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ, και έπρεπε να ενωθεί η αντικαπιταλιστική Αριστερά, η «αριστερά της αριστεράς», για να υπάρχει ένας αναγκαίος τρίτος πόλος της Αριστεράς που να υπερασπίζεται τον αντικαπιταλιστικό δρόμο, τη ρήξη με τον ιμπεριαλισμό, την αντισυνδιαχειριστική και μαχητική κινηματική δράση, την επαναστατική προοπτική. Στη δεκαετία του 1990 και του 2000 αυτό ήταν αναγκαίο, καθώς ο ταξικός συσχετισμός ήταν σχετικά σταθεροποιημένος και αυτό που χρειαζόταν ήταν η κατοχύρωση ότι εξακολουθεί να υπάρχει επαναστατικό ρεύμα με κοινωνική και κινηματική γείωση και αναφορά. Όμως, σε συνθήκες ηγεμονικής κρίσης οι προτεραιότητες αλλάζουν. Αυτό που προέχει είναι η συγκρότηση του μετώπου που θα μπορεί πραγματικά να διεκδικήσει την εξουσία και την ηγεμονία στη βάση ενός μεταβατικού προγράμματος που συμπυκνώνει τη ρήξη με τον ευρωπαϊκό δρόμο και την ηγεμονική στρατηγική του ελληνικού κεφαλαίου. Γι' αυτό και δεν αρκεί πλέον η λογική του μετώπου της ιστορικής επαναστατικής Αριστεράς, γιατί δεν αντιστοιχεί στις προκλήσεις της περιόδου. Χρειάζεται η επαναστατική Αριστερά να είναι πρωτοπόρα στην συγκρότηση του αναγκαίου ενιαίου μετώπου που να εκπροσωπεί το μεταβατικό πρόγραμμα και τον άλλο δρόμο. Προφανώς και αυτό το μέτωπο θα είναι αντιφατικό και στο εσωτερικό του θα

γίνεται μάχη για την ηγεμονία αλλά αυτό είναι η αναγκαία προϋπόθεση για να μπορέσει να συγκροτήσει όρους ενός νέου ιστορικού μπλοκ.»

35. Με αυτή την έννοια ήταν μια επιλογή ευθύνης και αναμέτρησης με πολιτικές προκλήσεις με κριτήριο τις συνολικότερες δυναμικές και όχι κοντόθωρους υπολογισμούς. Ωστόσο, είναι σαφές ότι υπήρξαν σοβαρά προβλήματα στη μεθοδολογία. Η επιμονή της Αριστερής Πλατφόρμας να μην προχωρά σε άμεσες ρήξεις οδήγησε σε επιλογές ότι η «κοινή δήλωση» προσωπικοτήτων που ήταν σίγουρα πίσω από την ανάγκη να δοθεί στίγμα τομής και ρήξης με τον πυρήνα της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ, όπως και σε έναν «κλειστό» χειρισμό της εμφάνισης της Λαϊκής Ενότητας, με μια διαδικασία στην οποία δεν συμμετείχαν αρχικά ούτε καν όλες οι αριστερές τάσεις μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ. Έλλειψε δηλαδή εκείνη η ανοιχτόκαρδη διαδικασία και κάλεσμα προς όλες τις δυνάμεις του ΟΧΙ μέχρι τέλους που θα επέτρεπε εξαρχής ευρύτερες συσπειρώσεις. Δεν δόθηκε το στίγμα της αυτοκριτικής και της αλλαγής πορείας σε σχέση με την κατάσταση εντός του ΣΥΡΙΖΑ Δόθηκε η δυνατότητα σε περισσότερο σεχταριστικές τάσεις να σπεκουλάρουν. Αυτό αποτυπώθηκε σε μια σειρά από πλευρές όπως ήταν η διαχείριση του ονόματος που αποφασίστηκε ερήμην όλων, η άρνηση συζήτησης ενός περισσότερο ενωτικού ονόματος, η προσπάθεια να μετριαστεί ο αντι-ΕΕ τόνος στην προγραμματική διακήρυξη, η εξαρχής επιμονή σε μια λογική «συνεπούς αντιμνημονιακού» πόλου. Για τα καθοδηγητικά όργανα της ΑΡΑΝ αυτό διαμόρφωνε μια συνθήκη ιδιαίτερα πιεστική καθώς έπρεπε να σταθμίσουν από τη μια τη στρατηγική ανάγκη εμπλοκής με τη μετωπική διεργασία αυτή και από την άλλη τις δυσκολίες και τα σημάδια ανησυχίας που υπήρχαν ως προς τη δυνατότητα διεύρυνσης. Δεν είναι ότι δεν αντιλαμβανόμασταν τα προβλήματα ή τα φυσιογνωμικά ερωτήματα, όμως οποιαδήποτε άλλη επιλογή θα ήταν πολύ πιο αρνητική. Ας αναλογιστούμε τι θα σήμαινε να λέγαμε ότι εφόσον δεν προχωράει η συνεργασία ΛΑΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ εμείς απλώς καταγγέλλουμε και αποσυρόμαστε από τα ψηφοδέλτια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και καλούμε σε ψήφο στις αντιμνημονιακές δυνάμεις. Απλώς θα οδηγούσε σε μια διαλυτική παράλυση και στην πραγματικότητα θα μας απόκοβε από διεργασίες. Αν μη τι άλλο πήραμε την επιλογή που ήταν πιο κοντά στο στρατηγικό ίχνος. Τολμήσαμε δηλαδή να

κάνουμε πράξη την γραμμή που έλεγε ότι πρέπει η επαναστατική Αριστερά να εμπλακεί σε Ενισχυόμενες πρακτικές γύρω από το μεταβατικό πρόγραμμα. Τολμήσαμε να εμπλακούμε σε μια διεργασία που μπορεί να παίξει σημαντικό ρόλο στην ανασύνθεση συνολικότερα μιας σύγχρονης ριζοσπαστικής Αριστεράς. Τολμήσαμε να βρεθούμε σε ένα πεδίο που επιτρέπει με καλύτερους όρους να παλέψουμε για την υπόθεση της επαναθεμελίωσης μιας σύγχρονης κομμουνιστικής Αριστεράς. Και με αυτό τον τρόπο μπορέσαμε να δώσουμε και τη μάχη των εκλογών, με σημαντική ενεργοποίηση του δυναμικού και ανιδιοτελές τρέξιμο, παρ' όλες τις δυσκολίες και την ανάγκη να συντονιστούμε με ένα δυναμικό με το οποίο δεν είχαμε ξαναδουλέψει μαζί.

36. Η επιλογή μας αυτή είχε ως αποτέλεσμα την αποχώρηση ενός αριθμού συντρόφων από την APAN, συντρόφων με τις/τους οποίους μας συνδέουν κοινοί αγώνες και κοινές αγωνίες και αποτέλεσαν σημαντικό κομμάτι της διαδρομής μας. Αναμφίβολα, ήταν ένα πλήγμα αυτό, ωστόσο φάνηκε με σαφήνεια ότι ο κύριος όγκος της οργάνωσης στήριξε την επιλογή. Σε κάθε περίπτωση επιλέξαμε να αντιμετωπίσουμε αυτό το γεγονός, όπως και συνολικά τη ρήξη με την ANΤΑΡΣΥΑ, με τρόπο συντροφικό, αποφεύγοντας άστοχες κραυγές και καταγγελίες που συνήθως χαρακτηρίζουν τέτοιες ρήξεις, πάντα με επίγνωση ότι «το μέλλον διαρκεί πολύ» και οι διαδρομές του αγώνα και της ταξικής πάλης θα μας ξαναφέρουν σε κοινές πρακτικές.

37. Το αρνητικό αποτέλεσμα των εκλογών ήρθε ως αποτέλεσμα διεργασιών και τάσεων που δεν μπορέσαμε να τις δούμε όλες στη δυναμική τους. Γι' αυτό και πρέπει να πούμε αυτοκριτικά ότι τα καθοδηγητικά όργανα έπρεπε να είχαν πιο έγκαιρα προετοιμάσει την οργάνωση για τα προβλήματα που συναντούσαμε στην εκλογική μάχη και για το ενδεχόμενο αρνητικού εκλογικού αποτελέσματος. Όπως σημειώναμε και την επαύριον των εκλογών ήταν αποτέλεσμα των παρακάτω παραγόντων:

- *Το ισχυρότερο πολιτικό σημείο της Λαϊκής Ενότητας που ήταν το πολιτικό πρόγραμμα και το γεγονός ότι είχε μια σαφή ριζοσπαστική εναλλακτική λύση, γύρω από την έξοδο από την ευρωζώνη, την παύση πληρωμών και τη διαγραφή του χρέους, τις εθνικοποιήσεις και την παραγωγική ανασυγκρότηση, όχι μόνο δεν προβλήθηκε, αλλά αντίθετα*

σε μεγάλο βαθμό αποσιωπήθηκε. Αντί να είμαστε ένας χώρος που επίμονα και συστηματικά να προβάλλει τον αναγκαίο «οδικό χάρτη» για την έξοδο από το ευρώ, καταλήγαμε να είμαστε ένας χώρος γενικόλογης εκφοράς μιας αντιμνημονιακής ρητορείας που το θέμα της εξόδου από το ευρώ έμπαινε με τη λογική του «άμα χρειαστεί», ή με θέσεις που δεν στέκουν όπως «έξω από το ευρώ αλλά μέσα στην ΕΕ» ή «έξω από το ευρώ αλλά μέσα στο ΕΣΠΑ». Αυτό, όμως, δεν επέτρεπε να κατοχυρωθούμε ως μια δύναμη που έχει κάτι να πει, ιδίως σε μια εκλογική μάχη που κινήθηκε πέρα από την αντίθεση μνημόνιο-αντιμνημόνιο. Οι παλινωδίες γύρω από το τηλεοπτικό υλικό ήταν ενδεικτικές από αυτή την άποψη.

- Υποτιμήθηκε η συνθετότητα των σχέσεων εκπροσώπησης, καθώς θεωρήθηκε ότι με έναν αυτόματο τρόπο η διάσπαση σε κομματικό επίπεδο θα μεταφραζόταν σε μια διάσπαση ανάλογη και της εκλογικής εκπροσώπησης.
- Η αίσθηση ότι η Λαϊκή Ενότητα είναι συνέχεια μιας εκδοχής του ΣΥΡΙΖΑ, η απουσία αυτοκριτικής για τη συμμετοχή στην κυβέρνηση Τσίπρα και τις πολιτικές της, οι ταλαντεύσεις ανάμεσα στη συμφωνία της 13^{ης} Ιούλη και την τελική έξοδο από το ΣΥΡΙΖΑ, όλα αυτά επέδρασαν αρνητικά και δεν μπόρεσαν να κατοχυρώσουν τη Λαϊκή Ενότητα ως μια δύναμη που εκπροσωπούσε τη δυναμική του ΟΧΙ και μια ριζοσπαστική εναλλακτική λύση.
- Και στη διαδικασία συγκρότησης και στην προεκλογική παρουσία η Λαϊκή Ενότητα απέπνεε την εικόνα ότι κουβαλάει σημαντικές «σκουριές» από το παρελθόν, γραφειοκρατικές νοοτροπίες και πρακτικές, παραδοσιακούς τρόπους άσκησης πολιτικής και πολιτικής παρουσίας που στην πραγματικότητα απωθούσαν ένα μέρος του κόσμου της Αριστεράς και δεν επέτρεπαν το άνοιγμα σε ευρύτερες κοινωνικές κατηγορίες. Η απουσία δημοκρατικής λειτουργίας, δεν ήταν μόνο ένα αντικειμενικό αποτέλεσμα της γρήγορης προεκλογικής περιόδου, αλλά και στοιχείο που εν μέρει προβαλλόταν και αυτό δεν επέτρεπε σε πολιτικά κρίσιμα κομμάτια να προσεγγίσουν τη Λαϊκή

Ενότητα, να τη στηρίξουν, να λειτουργήσουν και ως πολλαπλασιαστές μέσα στην εκλογική μάχη.

- *Υποτιμήθηκε ο βαθμός στον οποίο ο κόσμος του ΟΧΙ αισθανόταν ηττημένος και προδομένος και άρα η επίκληση ενός «ΟΧΙ που θα νικήσει» στην πραγματικότητα δεν μπορούσε με έναν αυτόματο τρόπο να μετασχηματιστεί σε μια εκλογική δυναμική υπέρ της ΛΑΕ.*
- *Μέτρησε αρνητικά η καχυποψία που υπήρξε απέναντι σε άλλα ρεύματα και αγωνιστές, μέσα και έξω από το ΣΥΡΙΖΑ. Η λογική των ομόκεντρων κύκλων εμπιστοσύνης, η προσπάθεια του Αριστερού Ρεύματος να ελέγξει κατά κάποιο τρόπο την όλη διαδικασία, η απροθυμία τολμηρού ανοίγματος σε όλο το φάσμα των ριζοσπαστικών φωνών που έφευγαν από το ΣΥΡΙΖΑ, όλα αυτά δεν επέτρεψαν να μπορέσουμε να έχουμε εκείνη την κρίσιμη αρχική συσπείρωση που θα έφερνε και μεγαλύτερη ενεργοποίηση και εκλογική καταγραφή.*
- *Παρότι είχαμε μεγάλη ανάγκη να ανοιχτούμε στον κόσμο της αποχής, στη νεολαία, στις γυναίκες-ψηφοφόρους, στους ανέργους, στον κόσμο της απογοήτευσης και της απελπισίας, κάναμε μια εκλογική μάχη στην οποία κυριάρχησαν ένας λόγος και πρόσωπα τα οποία δεν μπορούσαν να απευθυνθούν σε αυτά τα κοινωνικά κομμάτια. Η υπερπροβολή των βουλευτών ή των Υπουργών στην πραγματικότητα ενίσχυε την εικόνα ενός «συνεχούς» με την προηγούμενη κατάσταση.*
- *Αναγκαίες ριζοσπαστικές αιχμές που δυνητικά θα κατοχύρωναν και μια άλλη παρουσία σε κρίσιμα κομμάτια, στην πραγματικότητα αποσιωπούσαν. Το παράδειγμα της παρέμβασης για τη διαγραφή της αναφοράς σε έξοδο από το ευρώ στην αφίσα της νεολαίας είναι από αυτή την άποψη ενδεικτικό.*
- *Ενώ ήταν σαφές ότι διακυβευόταν η είσοδος στη Βουλή, επιμείναμε να μιλάμε για στημένες δημοσκοπήσεις και ότι διεκδικούμε την τρίτη θέση, αντί να κάνουμε μια καμπάνια της τελευταίας στιγμής γύρω από το «δεν πρέπει να μείνει η Λαϊκή Ενότητα έξω από τη Βουλή», καμπάνια που θα μπορούσε να εξασφαλίσει πιθανώς και τις περίπου 8000 ψήφους που υπολείπονταν για την κοινοβουλευτική εκπροσώπηση.*

38. Μετά τις εκλογές, ορθά προσανατολίσαμε τον κόσμο μας στην προσπάθεια να στηθεί η ΛΑΕ στα πόδια της και να ανοίξει μια ουσιαστική κουβέντα στο εσωτερικό της προβάλλοντας την ανάγκη για μια ουσιαστική, σε βάθος και αυτοκριτική συζήτηση. Μιλήσαμε ανοιχτά για τα προβλήματα και τις αντιφάσεις, χωρίς να πέσουμε σε μια γενικόλογη γκρίνια και κάνοντας συγκεκριμένες προτάσεις. Ορθά εντοπίσαμε τα βασικά προβλήματα φυσιολογίας που υπάρχουν στη ΛΑΕ: μια προβληματική επικέντρωση στην κεντρική πολιτική σκηνή ως εάν να επίκεινται εξελίξεις και εκλογές σήμερα, μια υποτίμηση της αναγκαίας διαδικασίας ανασύνθεσης που απαιτείται μέσα στα κινήματα και τους κοινωνικούς χώρους, μια υποτίμηση της ανάγκης προγραμματικής εμβάθυνσης και συγκρότησης αλλά και του αναγκαίου διαλόγου με άλλες τάσεις της Αριστεράς. Ιδιαίτερη προσοχή, θέλει να αποφύγουμε το ενδεχόμενο η κατεύθυνση της ΛΑΕ να επικαθοριστεί μόνο από το ενδεχόμενο απομάκρυνσης στελεχών ή βουλευτών από το ΣΥΡΙΖΑ. Ούτε βέβαια πρέπει να υποτιμάμε το μεγάλο πρόβλημα που αντιπροσωπεύει η γραφειοκρατική αντίληψη της πολιτικής που έχουν ορισμένα στελέχη του Αριστερού Ρεύματος και η οποία πέραν όλων των άλλων προβλημάτων οδηγεί και στα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε στο συνδικαλιστικό και το αυτοδιοικητικό όπου η γραμμή αυτή αντί να συσπειρώνει στην πραγματικότητα οδηγεί σε υποχώρηση και σε προβλήματα. Αυτό φάνηκε και στην καλή παρουσία που είχαμε και στην πανελλαδική σύσκεψη. Αυτό δεν αναιρεί ωστόσο την ανάγκη να πούμε ότι εξακολουθούμε να είμαστε πιο πίσω από τις απαιτήσεις των καιρών ως προς το βαθμό που παρεμβαίνουμε στην ευρύτερη συζήτηση της Αριστεράς, τις πρωτοβουλίες που παίρνουμε, τις πρακτικές που υλοποιούμε. Την ίδια στιγμή δομικότερα ελλείμματα που έχουμε το τελευταίο διάστημα, όπως για παράδειγμα η αποδιάρθρωση των πολιτικών λειτουργιών του Τομέα Εργαζομένων, δημιουργούν προβλήματα και στην ικανότητά μας να παρεμβαίνουμε αποφασιστικά σε πλευρές όπως ο τομέας εργατικής πολιτικής της ΛΑΕ αλλά και οι πρωτοβουλίες για το συντονισμό των σωματείων. Είναι προφανές ότι η περίοδος που διανύουμε είναι μια περίοδο με μεγάλες δυσκολίες, πάνω από όλα τις δυσκολίες που έρχονται από τη συνειδητοποίηση των επιπτώσεων της ήττας του καλοκαιριού, των αποδιάρθρωτικών και αποσυσπειρωτικών επιπτώσεων που είχε στο λαϊκό κίνημα, της επίγνωσης των πολύ μεγάλων στρατηγικών και

θεωρητικών ελλείψεων και καθυστερήσεων που διαπερνούν το σύνολο των δυνάμεων και ρευμάτων της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Είναι σαφές ότι η διαμόρφωση ενός πραγματικού αριστερού ριζοσπαστικού μετώπου θα απαιτήσει και τομές και μεγάλες ανακατατάξεις και πάνω από όλα απαντήσεις στα ερωτήματα που αφορούν τη στρατηγική και την τακτική. Η συζήτηση αυτή δεν αφορά μόνο το χώρο της ΛΑΕ αλλά και ένα ευρύτερο ριζοσπαστικό δυναμικό και είναι μια συζήτηση στην οποία έχουμε πολλά να συνεισφέρουμε, όπως και στην ανασυγκρότηση του κινήματος, ιδίως εάν βάλουμε μπροστά τη διαδικασία συγκρότησης της νέας κομμουνιστικής οργάνωσης.

39. Σε αυτό το φόντο έχουμε λίγο πολύ να δούμε την εξής κατάσταση ως προς την οργανωτική μας κατάσταση

- έχουμε καταφέρει να ενισχυθούμε οργανωτικά τα τελευταία χρόνια αλλά ταυτόχρονα έχει αυξηθεί και ο αριθμός των μελών που η ένταξή τους πρακτικά δεν σημαίνει πάρα πολλά πράγματα όπως και των μελών που έχουν απομακρυνθεί.

- παραμένουμε μια νεανική οργάνωση τόσο ως προς τον ηλικιακό μέσο όρο όσο και ως προς την ειδική βαρύτητα των κομματιών της νεολαίας μέσα στις πολιτικές μας πρακτικές και διαδικασίες. Ως ένα βαθμό αυτό επιτείνεται και από την αντιφατική και δύσβατη κοινωνική ένταξη των νέων εργαζομένων και συνολικά του κομματιού της οργάνωσης ανάμεσα στα 25 και τα 35, αλλά και από το ότι ένα μέρος του δυναμικού που έχει πάρει άλλους δρόμους βρίσκεται στις ηλικίες 30-40. Αυτό σημαίνει ότι δεν έχουμε το ηλικιακό και κοινωνικό βάθος που μπορεί να έχουν άλλα ρεύματα, αλλά ταυτόχρονα είμαστε και πολύ πιο γειωμένοι σε κρίσιμες γενιές. Ταυτόχρονα αυτό μας κάνει και πιο ευαίσθητους στους κραδασμούς και τις επιπτώσεις της κρίσης. Είναι μια διαλεκτική αντίφαση με την οποία πρέπει να αναμετρηθούμε.

- Ο Τομέας Νεολαίας παραμένει ο μεγαλύτερος τομέας, έχει σημαντικά πολιτικά αποτελέσματα και οργανωτική ανάπτυξη αλλά εξακολουθεί να αντιμετωπίζει και ελλείμματα πολιτικοποίησης και τις επιπτώσεις από το ότι δεν έχει ακόμη προχωρήσει η συλλογική επεξεργασία μιας μάχιμης γραμμής συνολικά για το κίνημα της νεολαίας, ούτε έχει παγιωθεί μια σταθερά προσανατολισμένη καθοδηγητική λειτουργία προς το σύνολο των διαφορετικών πεδίων παρέμβασης μέσα στο νεολαϊστικό κίνημα.

- Ο Τομέας Εργαζομένων έχει σοβαρά προβλήματα τόσο σε σχέση με την αποδιάρθρωση πυρήνων όσο και σε σχέση με την αδυναμία να έχουμε μια καθοδηγητική λειτουργία και παραγωγή άποψης. Αποτέλεσμα να μην μπορούμε να συντονίσουμε τη δουλειά που γίνεται στους εργαζομένους. Η ελλιπής λειτουργία του Συντονιστικού του Τομέα Εργαζομένων δημιουργεί σοβαρά προβλήματα στην παρακολούθηση των εξελίξεων, στο συντονισμό της δράσης μας, στην προσπάθεια να επηρεάσουμε καταστάσεις μέσα στο εργατικό κίνημα, παρά τη σημαντική δράση που έχουν οι σύντροφοί μας μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα.
- Ο Τομέας Συνοικιών έχει κάνει σοβαρά βήματα προς τα εμπρός και παρακολουθεί τις παρεμβάσεις μας σε κρίσιμα μέτωπα, ωστόσο και εδώ λείπει εκείνη η συστηματική παρακολούθηση και παραγωγή γραμμής, στρατηγικής και τακτικής που χρειάζεται. Σε κάθε περίπτωση, πάντως αποτελεί σημαντικό προχώρημα η στροφή που έχουμε κάνει προς τη δουλειά στη γειτονιά, πεδίο όπου υπάρχουν μεγάλα περιθώρια και για συλλογικές πρακτικές και διεκδικήσεις και για την απεύθυνση σε ένα ευρύτερο φάσμα λαϊκών στρωμάτων.
- Η οργάνωση Αθήνας έχει καταφέρει να κάνει βήματα προς τα εμπρός και να έχει χειριστεί μεγάλες μάχες αλλά ταυτόχρονα διαπερνάται και αυτή από τις συνολικές αντιφάσεις της οργάνωσης και συναντάμε όλα τα προβλήματα που έχουμε συζητήσει.
- Οι οργανώσεις πόλης σε Πάτρα, Θεσσαλονίκη, Γιάννινα, Χανιά έχουν καταφέρει να συμβάλουν στην αναβάθμιση της παρέμβασής μας παρά τα προβλήματα που αντιμετώπισαν. Σημαντική δουλειά έχουν κάνει οι τοπικοί μας πυρήνες σε Λιβαδειά, Καλαμάτα, Κέρκυρα, Ρέθυμνο. Βήματα προόδου στη Ρόδο. Προβλήματα εξακολουθούμε να αντιμετωπίζουμε στην περίπτωση της Μυτιλήνης ενώ στο Ηράκλειο η αποδιάρθρωση της τοπικής μας συγκρότησης, παρότι έχουμε δυναμικό οδηγεί σε πιο συνολική πολιτική υποχώρηση.
- Το εκδοτικό Εκτός Γραμμής πάει καλά και ξεκινά μεγάλο πρόγραμμα εκδόσεων. Όμως, τόσο στο περιοδικό όσο και την κεντρική Λέσχη της Αθήνας έχει υπάρξει υποχώρηση. Πρόβλημα και η καθυστέρηση στο να δουλέψουμε την ιστοσελίδα. Θετικά βήματα στις Λέσχες στα άλλες πόλεις.

- Η κατάσταση των πυρήνων παραμένει αντιφατική, με άνισους βαθμούς συγκρότησης και πολιτικής παρέμβασης και στράτευσης. Απαιτούνται βήματα για να γίνουν πραγματικά κύτταρα πολιτικοποίησης και πόλοι ουσιαστικής πολιτικής συζήτησης.
- Έχουμε κάνει μια κρίσιμη τομή σε σχέση με την εμπλοκή μας με πρακτικές αλληλεγγύης. Παρά τις αρχικές ταλαντεύσεις έχουμε πια μια σημαντική και πρωτοπόρα συμμετοχή σε διάφορες περιοχές. Στο Κοινωνικό Ιατρείο Νέας Φιλαδέλφειας - Νέας Ιωνίας, στους Συνεταιριστές Ζωγράφου, σε πρακτικές «χωρίς μεσάζοντες» (Γιάννινα, Χαλάνδρι κ.ά), σε δωρεάν μαθήματα, σε εργατικές λέσχες. Αυτό είναι πολύ σημαντικό γιατί το πεδίο αυτό δεν είναι απλώς σημαντικό αλλά αποτελεί και κομβική πλευρά του συλλογικού πειραματισμού με ένα εναλλακτικό παραγωγικό υπόδειγμα.
- Τα οικονομικά έχουν βελτιωθεί όπως φαίνεται και από το ότι μπορέσαμε να αντέξουμε σε μεγάλες και κοστοβόρες εκλογικές μάχες. Όμως, εξακολουθεί να μας ταλανίζει ο άνισος βαθμός καταβολής συνδρομών και η ασυνέχεια ως προς το ρυθμό που αυτές καταβάλλονται.

40. Από τη συνδιάσκεψη του 2010, επίσης, αποτυπώνονται τα πρώτα δείγματα γραφής της τότε νέο-ιδρυθείσας γυναικείας ομάδας της APAN. Η στιγμή αυτή ήταν για την οργάνωση, θεωρούμε, το πρώτο βήμα μιας μακράς διαδικασίας, που ασφαλώς οφείλουμε να συνεχίσουμε, συγκρότησης της οργάνωσης σε αντισεξιστική και φεμινιστική κατεύθυνση. Μολονότι είναι σαφές ότι από μόνη της η σύσταση και η μέχρι τώρα δράση της ομάδας γυναικών έχει, αφ' ενός, συμβάλει στην πολιτικοποίηση των συντροφισσών και των συντρόφων ως προς το ζήτημα της γυναικείας χειραφέτησης και τις εκφάνσεις του τόσο στην εσωτερική λειτουργία και πρακτική της APAN όσο και στην εξώστρεφη τοποθέτηση και δράση της, και αφετέρου, έχει συμβάλει αποφασιστικά στην συγκρότηση της αντίστοιχης ομάδας στην ANΤΑΡΣΥΑ, οφείλουμε ωστόσο να διαπιστώσουμε αυτοκριτικά ότι πρόκειται για ένα εγχείρημα στο οποίο όφειλε να έχει εμπλακεί πολύ μεγαλύτερο μέρος συντροφισσών και του οποίου η πολιτική δράση, η λειτουργία αλλά και εμπλοκή με τη Λέσχη, το περιοδικό κλπ, αν και θα έλεγε κανείς ότι ήταν ικανοποιητικά για το μέτρο των δυνατοτήτων μας, οφείλουν οπωσδήποτε να αναβαθμιστούν και να πληθύνουν το επόμενο διάστημα.

41. Με αυτή την έννοια πρέπει με τρόπο αυτοκριτικό να παραδεχτούμε ότι συνολικά σήμερα βρισκόμαστε σε ένα οριακό σημείο

- δεν μπορούμε να πάμε μπροστά χωρίς την επεξεργασία μια νέας γραμμής για μια νέα κατάσταση. Που να επικαιροποιεί τον «άλλο δρόμο» στις νέες συνθήκες των υποχωρήσεων και των παλινωδιών του ΣΥΡΙΖΑ. Που να στοχάζεται πολύ πιο διαλεκτικά το ερώτημα της εξουσίας και της ηγεμονίας και μιας σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής. Που να αποφεύγει και τον ακολουθητισμό στο ρεφορμισμό και την συντηρητική αναδίπλωση σε έναν αμυντικό αριστερισμό. Που να προσπαθεί να δει τις πραγματικές διαστάσεις του παράθυρου ευκαιρίας που άνοιξε η πολιτική κρίση και ο λαϊκός ξεσηκωμός. Που να είναι πολύ πιο δουλεμένη και στα θέματα του μεταβατικού προγράμματος, και στα θέματα του κράτους και της κυβερνητικής εξουσίας, και στο ζήτημα τι σημαίνει σήμερα μια σύγχρονη γραμμή «δυσιαδικής εξουσίας»

- δεν μπορούμε να πάμε μακριά με ένα μοντέλο λειτουργίας που στηρίζεται ταυτόχρονα στον συγκεντρωτισμό και το φιλελευθερισμό, που δεν αξιοποιεί το σύνολο του δυναμικού της οργάνωσης, που δεν αξιοποιεί τον προβληματισμό και την αναζήτηση, που δεν μπορεί να παρακολουθήσει όλο το εύρος των πολιτικών προκλήσεων.

- δεν μπορούμε να πάμε χωρίς μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στην ικανότητα των μελών μας να κρίνουν, να συζητάνε, να αποφασίζουν, να παίρνουν την ευθύνη πρωτοβουλιών

- δεν μπορούμε να πάμε χωρίς τομές στην πολιτική μας στράτευση και το προγραμματικό της βάθος, χωρίς μια οργάνωση βαθιά και συλλογικά σκεπτόμενη πειραματιζόμενη, δραστήρια.

- δεν μπορούμε να πάμε χωρίς μια οργάνωση βαθιά σκεπτόμενη, σε ρήξη με τον εμπειρισμό και τον αντιδιανοουμενισμό, πρακτικές που παραδοσιακά οδηγούν στη συλλογική αποπτώχευση. Θέλουμε μια οργάνωση που να είναι πραγματικά «συλλογικός διανοούμενος». Θέλουμε μια οργάνωση που στοιχείο της πολιτικής της κουλτούρας πρέπει να είναι η προσπάθεια να συνεισφέρουν όλα τα μέλη στην παραγωγή στρατηγικής.

- δεν μπορούμε να πάμε χωρίς να ξεπερνάμε διαρκώς τυπικές και άτυπες ιεραρχίες και μορφές καταμερισμού εργασίας στο εσωτερικό μας, χωρίς να

αντιπαλεύουμε μορφές σεξισμού και έμφυλου καταμερισμού ακόμη και στο εσωτερικό μας.

- δεν μπορούμε να πάμε χωρίς τομές και ανατροπές στον Τομέα εργαζομένων, με πολύ μεγαλύτερη αναμέτρηση με την εργασιακή πραγματικότητα των μελών μας και τις δυσκολίες που συναντούν, με στόχο να μπορούμε σχεδιασμένα και συλλογικά να αναζητούμε τους αναγκαίους δρόμους σύγκρουσης και με την εργοδοσία και με την ανεργία και με την επισφάλεια και με τις κυβερνητικές πολιτικές. Με συλλογική επεξεργασία ενός μάχιμου υποδείγματος συνδικαλιστικής παρέμβασης. Με πειραματισμό με νέες μορφές συγκρότησης σε χώρους επισφάλειας και περιπλάνησης. Με προσπάθεια να διαμορφώνουμε πρωτοπόρους αγωνιστές που να διακρίνονται για τη συναδελφικότητα, την αγωνιστικότητα και την ανιδιοτέλειά τους. Με προσπάθεια να διαμορφώσουμε ένα ευρύτερο ρεύμα ταξικού συνδικαλισμού.

- δεν μπορούμε να πάμε μπροστά χωρίς έναν τομέα νεολαίας που να μην στηρίζεται στα καύσιμα του παρελθόντος αλλά να έχει συνολική γραμμή και πρόταση για το κίνημα νεολαίας στη σημερινή εποχή, για την αναγκαία χάρτα δικαιωμάτων και διεκδικήσεων, για τη σύνδεση της πάλης για το μεταβατικό πρόγραμμα με την πάλη στους χώρους της νεολαίας, με προσπάθεια δουλειάς και παρέμβασης σε όλους τους χώρους της νεολαίας και όχι μόνο τους φοιτητικούς, με μάχιμη πρόταση για το είδος συνδικαλισμού χρειαζόμαστε σήμερα στους χώρους νεολαίας.

- δεν μπορούμε να πάμε μπροστά χωρίς να διαμορφώνουμε αγωνιστές που σε όποιο πεδίο και όποιο χώρο και εάν βρεθούν να μπορούν να είναι πρωτοπόροι ικανοί να στήνουν και οργανώνουν κινήματα και συλλογικές διεκδικήσεις.

- δεν μπορούμε να πάμε μπροστά εάν δεν κρατήσουμε ενεργές και δραστήριες όλες τις γενιές της οργάνωσης, χωρίς «χαμένες γενιές» ακόμη και εάν αυτό συναντά την αντίξοχη πίεση της πραγματικότητας.

- δεν μπορούμε να πάμε μπροστά όσο δεν υπερβαίνουμε μια αντίληψη που λέει ότι βασικό πολιτικό πεδίο παρέμβασης είναι η συζήτηση στο *εσωτερικό* του σχήματος, στο *εσωτερικό* της ΛΑΕ ή του όποιου άλλου μετωπικού σχήματος, στο *εσωτερικό* της μίας ή της άλλης πρωτοβουλίας, στοιχείο στο οποίο μας σπρώχνει κάποιες φορές η πρακτική που αναπτυσσόταν στο

εσωτερικό της ANΤΑΡΣΥΑ ή το εσωτερικό των ΕΑΑΚ. Όχι γιατί υποτιμούμε τις πολιτικές μάχες μέσα σε ενωτικά σχήματα, αλλά γιατί χρειαζόμαστε μια πολιτικοποίηση και μια στράτευση που να στρέφεται πρώτα και κύρια στις κινηματικές και πολιτικές μάχες μέσα στην κοινωνία, είτε πρόκειται για τον κοινωνικό χώρο, είτε πρόκειται για τη γειτονιά. Να μπορούμε να σταθμίζουμε την παρέμβασή μας μέσα στην ίδια την κοινωνία, να φέρνουμε στην πολιτική συζήτηση τα συμπεράσματα για την αποτελεσματικότητα ή την μη αποτελεσματικότητα μιας γραμμής, να αναβαθμίζουμε τις κοινωνικές εκπροσωπήσεις της πολιτικής μας γραμμής.

42. Με δεδομένες τις παραπάνω προκλήσεις πρέπει με σαφήνεια να πούμε ότι η σημερινή κατάσταση, πραγματικότητα και δυναμική της Αριστερής Ανασύνθεσης έχει φτάσει στα όριά της. Βρίσκεται αντικειμενικά σε μια συνθήκη κρίσης, με την οποία πρέπει να αναμετρηθούμε με πνεύμα αυτοκριτικό αλλά και δημιουργικό. Όχι, η ύπαρξη της Αριστερής Ανασύνθεσης δεν τίθεται υπό διακύβευση. Ούτε είμαστε σε αποδιάρθρωση παρά τα προβλήματα που μπορούμε να έχουμε. Γι' αυτό και δεν έχει σταματήσει η πολιτική και οργανωτική μας ανάπτυξη. Ωστόσο, πρέπει να παραδεχτούμε ότι με τα σημερινά μας χαρακτηριστικά παραμένουμε και εμείς μέρος του προβλήματος και όχι εφιαλήριο για την ανασυγκρότηση μιας σύγχρονης κομμουνιστικής Αριστεράς.

- Δεν θέλουμε να μείνουμε απλώς στα όρια μιας πολιτικής αναπαραγωγής γύρω από το νεολαϊστικό ριζοσπαστισμό και την υπεράσπιση της μίας ή της άλλης ιστορικά διαμορφωμένης ταυτότητας.

- Δεν μας αρκεί η ιδεολογική υπεράσπιση της επαναστατικής προοπτικής σε συνδυασμό με την μαχητική κινηματική πρακτική γιατί αυτό που χρειαζόμαστε είναι η διαλεκτική σύνθεση σε συγκεκριμένη επαναστατική στρατηγική και τακτική

- Δεν μπορούμε να κάνουμε πολιτική με βάση μόνο τις τελετουργίες της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς: τους ετήσιους γύρους στρατολόγησης φοιτητών, τον διαγκωνισμό για την παρουσία σε εκδηλώσεις, τις κόντρες για το ποιο φεστιβάλ ή κάμπινγκ πάει καλύτερα, την αίσθηση μιας διαπάλης για ένα πολιτικό πεδίο που γίνεται εκ των πραγμάτων όλων και πιο περιορισμένο

- Δεν μπορούμε και δεν θέλουμε να συγκροτούμαστε και εμείς στη βάση της παραδοσιακής μορφής των ιστορικών ηγεσιών και των ομόκεντρων κύκλων εμπιστοσύνης

43. Με αυτή την έννοια χρειαζόμαστε μια πορεία τομής τόσο για την ίδια την Αριστερή Ανασύνθεση όσο και για τη νέα οργάνωση

- Χρειάζεται να πάμε πέρα από το απλό αίτημα της μετωπικής πολιτικής και της λογικής της συσπείρωσης της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Όχι γιατί δεν πρέπει να έχουμε τολμηρή μετωπική πολιτική, που να μην μένει στα όρια της επαναστατικής Αριστεράς και να περιλαμβάνει το σύνολο της Αριστεράς του άλλου δρόμου. Αλλά γιατί το καθοριστικό μέσα στην περίοδο είναι να επεξεργαστούμε σε πολύ μεγαλύτερο βάθος την πολιτική γραμμή. Παραμένουμε μέσα στην αφετηρία μιας νέας εποχής, εποχής εξεγέρσεων αλλά και τεράτων, εποχής νέων ευκαιριών αλλά και μεγάλων κινδύνων και αυτό απαιτεί έγκαιρα και όχι κατόπιν εορτής στρατηγικές τοποθετήσεις: για το μεταβατικό πρόγραμμα, για την τεχνική της ρήξης, για τη διακυβέρνηση και τη σύγχρονη διαδικτική εξουσία, για τις νέες μορφές δημοκρατίας, για την εθνική ανεξαρτησία ως ταξική στρατηγική.

- Χρειάζεται να πάμε πέρα από τη στόχευση της κοινωνικής γείωσης στην κατεύθυνση της κοινωνικής εκπροσώπησης και της διαμόρφωσης όρων ανάδυσης μαζικών συλλογικών υποκειμένων που να ορίζονται από μια άλλη ηγεμονία. Σχηματικά να βάλουμε και εμείς πλάτη, με τις πρωτοβουλίες, με τα κινήματα που συμβάλλουμε, με τη μαζική γραμμή που προβάλλουμε στη διαμόρφωση του αναγκαίου ιστορικού μπλοκ.

- Χρειάζεται να πάμε πέρα από την λογική της απλής ζύμωσης στο να είμαστε πόλος πλευρών μιας σύγχρονης εργατικής ηγεμονίας, πλευρά ενός σύγχρονου εργατικού διαφωτισμού, ικανές να ικανοί συλλογικά να παράγουμε γνώση και πολιτισμό και να τον εκπέμπουμε στη διαλεκτική του σχέση με τα κοινωνικά υποκείμενα στα οποία απευθυνόμαστε.

- Χρειάζεται να μην υπερασπιζόμαστε μόνο μια θεωρητική κληρονομιά αλλά τολμηρά και αυτοκριτικά και δημιουργικά να παράγουμε και εμείς θεωρία, να τολμήσουμε να χωνέψουμε την εμπειρία της περιόδου και τις μεγάλες μάχες που δώσουμε σε νέες θεωρητικές και στρατηγικές συνθέσεις.

- Χρειάζεται να πάμε πέρα από την αποφυγή αντιδημοκρατικών πρακτικών και να περάσουμε στην πραγματικά τολμηρή δοκιμασία ακόμη πιο δημοκρατικών πρακτικών, στην αναμέτρηση με ακόμη πιο αντιφατικές συνθήκες, στη διαλεκτική των αντιθέσεων, στην εμπιστοσύνη στη συλλογική γνώμη και σοφία, στην ασέβεια απέναντι στα όποια «πολιτικά ιερατεία». Για οργανώσεις που να μπορούν να είναι πραγματικά «πειραματικές διατάξεις» και εργαστήρια πολιτικοποίησης και παραγωγής στρατηγικής.

44. Συνολικά στην Ευρώπη αλλά και παγκόσμια οι οργανώσεις και τα ρεύματα που αναφέρονται στην επαναστατική προοπτική και τον κομμουνισμό βρίσκονται σε μεταβατική φάση. Ιστορικά ρεύματα περνούν μεγάλη κρίση. Οξύνεται η αμφισβήτηση του παραδοσιακού μοντέλου της σχέτας και της κλειστής οργάνωσης με το μονοπώλιο της γνώσης και τις τελετουργίες της «οργανωτικής ανάπτυξης». Μεγάλα κινήματα και σημαντικές εμπειρίες δημοκρατίας του αγώνα δεν μπόρεσαν να μετασχηματιστούν σε νέες πολιτικές και προγραμματικές κατευθύνσεις. Η προγραμματική οκνηρία και η άρνηση αναμέτρησης με τα ερωτήματα της στρατηγικής αφήνει όλο το περιθώριο σε ρεφορμιστικές απόψεις (π.χ. ΣΥΡΙΖΑ) να κερδίζουν πολιτικό χώρο. Αυτό που ορίστηκε ως επαναστατική Αριστερά περνά βαθιά κρίση την ίδια ώρα που χρειαζόμαστε, περισσότερο παρά ποτέ μια Αριστερά επαναστατική. Θα κριθούμε όλες και όλοι από την ικανότητά μας να μπορέσουμε να αναμετρηθούμε με αυτές τις προκλήσεις. Σε τελική ανάλυση, πώς μπορούμε να αλλάξουμε τον κόσμο εάν δεν αλλάξουμε τον εαυτό μας.

45. Ξέρουμε ότι ο απολογισμός που κάνουμε, παρότι εξαιρετικά αυτοκριτικός, εξακολουθεί να είναι ελλιπής. Και αυτό δεν αφορά κυρίως τη μια ή την άλλη επιμέρους επιλογή μας, στο ένα ή στο άλλο θέμα ή στιγμή. Αφορά την αδυναμία μας να «προβληματοποιήσουμε» την ίδια την Αριστερή Ανασύνθεση, τη δομή, τη λειτουργία της, την κοινωνική της σύνθεση, τις πολιτικές της πρακτικές, την καθημερινή της ζωή, τις συνδικαλιστικές και αγωνιστικές της πρακτικές. Να αναδείξουμε, δηλαδή, πέρα από κάθε απόπειρα αποσιώπησης ή παράβλεψης, αυτό που σήμερα συνιστά το «σύμπτωμα APAN». Ένα σύμπτωμα που έχει τις πηγές του σε στοιχεία πολιτικοποίησης και ιστορικότητας μας, αλλά διαμορφώθηκε και αναδείχθηκε

κατ' εξοχήν μέσα στην κρίση. Κυρίως αφορά την αδυναμία μας να κατανοήσουμε εγκαίρως την επενέργεια της κρίσης στο δυναμικό μας, στους συντρόφους μας, που διαμόρφωνε του όρους μιας υπαναχώρησης από την κοινωνική και πολιτική δράση, λόγω απομόνωσης, ανεργίας, ελλείμματος προσδοκιών και ασφυκτικές πίεσης από την πραγματικότητα. Το κεντρικό στοιχείο της δικής μας αυτοκριτικής αφορά όχι απλώς το γεγονός ότι δεν καταλάβαμε εγκαίρως αυτή την επενέργεια που εντωμεταξύ κατέτρωγε την εσωτερική και κοινωνική συγκρότηση και απεύθυνση της οργάνωσης μας, αλλά κυρίως το γεγονός ότι στα προβλήματα που διαμορφώνονταν επιμείναμε πού συχνά να απαντάμε χρησιμοποιώντας στερεότυπα δράσης και πολιτικοποίησης που αντιστοιχούσαν σε μια προηγούμενη περίοδο της ταξικής πάλης και των επίδικων της. Με την έννοια αυτή, η διαδικασία του απολογισμού και της προβληματοποίησης ακριβώς της κρίσης της αριστερής Ανασύνθεσης θέλουμε να συνεχιστεί ενεργά μετά τη συνδιάσκεψη και να αποτελέσει μια ενεργή διαδικασία στον δρόμο για τη νέα οργάνωση ακριβώς για να μην εξάγουμε απλώς την κρίση αυτή στη νέα αυτή προσπάθεια.

46. Με αυτό τον τρόπο όντως κλείνει μια σελίδα για την Αριστερή Ανασύνθεση. Ολοκληρώνεται ένας ιστορικός κύκλος. Μια ιστορία μεγάλων μαχών, στράτευσης, συλλογικών εμπειριών που μας σφράγισαν και στις οποίες χρωστάμε και τη δική μας πολιτική συγκρότηση. Μια ιστορία με σημαντικά πολιτικά αποτελέσματα αλλά και λάθη, από τα οποία καλούμαστε να δείξουμε ότι μπορούμε να μαθαίνουμε. Είμαστε υπερήφανες και υπερήφανοι για την ιστορία της Αριστερής Ανασύνθεσης, για τις μεγάλες μάχες που δώσαμε, για τα κινήματα που μας σφράγισαν, για τη συλλογική προσπάθεια να διαλέξουμε μέσα στην επαναστατική Αριστερά το «δρόμο το λιγότερο περπατημένο και γι' αυτό πιο ελπιδοφόρο». Ξέρουμε ότι εάν δεν υπήρχε η Αριστερή Ανασύνθεση το τοπίο μέσα στη ριζοσπαστική Αριστερά θα ήταν πολύ χειρότερο. Χωρίς εμάς δεν θα είχαν γίνει τολμηρά βήματα στη μετωπική πολιτική, δεν θα είχε ανοίξει η κουβέντα για τα θέματα της εξουσίας, της ηγεμονίας και της κυβέρνησης, δεν θα είχε τονιστεί η ανάγκη για το δημοκρατικό χαρακτήρα των μετώπων. Ούτε θα ήταν όμοια η εξέλιξη μεγάλων πρωτοβουλιών και κινήσεων: από τη μαχητική παρέμβαση ενάντια στην ελληνική προεδρεία της ΕΕ, στην καθοριστική συμβολή στο κίνημα του

2006-7, στη διατήρηση και ενίσχυση των ΕΑΑΚ ως μαζικών πρωτοπόρων σχημάτων, στην συμβολή ώστε να υπάρχει συντονισμένη παρουσία σε όλες τις μεγάλες μάχες του εξεγερσιακού κύκλου. Μας δίνει δύναμη και έμπνευση η επίγνωση πως βάλαμε πλάτη σε όλα τα κινήματα και τις πρωτοβουλίες που δοκίμασαν να πάνε τα πράγματα μπροστά. Αλλά και δεν ξεχνάμε ότι χωρίς πραγματική και οδυνηρή αυτοκριτική και τολμηρή απόπειρα διόρθωσης δεν θα μπορέσουμε να εκμεταλλευτούμε τις μεγάλες ιστορικές ευκαιρίες που ανοίγονται μπροστά μας. Η ΑΡΑΝ πρέπει να είναι η πρωτοπόρα δύναμη στην πάλη για την επαναστατική ανανέωση της κομμουνιστικής προοπτικής και για μια νέα, περισσότερο παρά ποτέ αναγκαία, οργάνωση κομμουνιστικής αναφοράς.